

junij 2014

Pacifik 2014

Nova Kaledonija

1. junij 2014, nedelja

Koumac - Noumea

Nova Kaledonija je četrti največji otok v Pacifiku (za Papuo Novo Gvinejo in obema novozelandskima otokoma), precej večji je od Slovenije. In (rezen nekaj kilometrov okoli Noumee) nima avtocest. Še več, kar obsežni predeli so, ko kaj več kot 30 km/h ni možno voziti. Midva pa na furo kot iz Ljubljane v Beograd po stranskih cestah in nato še čez bosanske hribe. S Peugeotom 107. Za začetek me Vesna našajba in k vsemu skupaj dodava še dobrih sto kilometrov. Kaj pa je teh sto kilometrčkov, pih! Na skrajni sever otoka se namreč podava. Nič ni bilo za videti. In tudi kasneje je zelo malo takega, kar bo ostalo v trajnem spominu. Vzhodna obala je resda malo bolj poraščena, vendar je poudarek na malo in ne na poraščena. Tako borne vegetacije na Pacifiku ni bilo skoraj nikjer (Nova Zelandija, ki je še bolj puščobna, ne šteje v konkurenci).

Prva popestritev na vzhodni stani so bili slapovi. Nekaj jih je na severnem delu otoka, ki so vredni svojega imena. Ok, za pacifiške razmere. Približno tako, kot na Norveškem, le v bolj redki izvedbi. Nova Kaledonija je star otok in bazaltne gmote se ne topijo v vodi tako, kot apnenčaste, pa je lahko več slapov. Če je na voljo tudi reka, seveda. In rek je ogromno. Tudi velikih. In kolikor je rek, toliko je dolgih in ozkih mostov. Točneje: toliko minus ena. Eno se prečka z brodom. Doživetje! Če me spomin ne vara, sem nazadnje reko prečkal z brodom več kot dvajset let nazaj, Donavo med Bolgarijo in Romunijo.

Sledi postanek v Hienghene, kjer naju v luškanem hotelčku s kapučinom postreže brkata kelnerca s precej veliko luknjo v obleki - točno na levem jošku. Hmmm... Hienghene je majhna vasica s še manjšo marino na reki kak kilometer v notranjosti in s precej triki zvitim in ozkim neoznačenim dostopom po tej reki od marine do lagune za reefom. To bi znala biti ciklonska luknja. Za val ni šans, da se prebije, tudi plimski ne, veter tudi verjetno precej oslabi v globoki dolini in vse naokoli so mangrove. Edina nevarnost bi bile lahko nepričvrščene stvari v okolici hiš, ki bi takrat letele po luftu s tistimi 200+ km/h in se na svoji poti izognile stavbam ob marini in treščile v barko. Ampak, taka nevarnost je itak povsod. No, če to ni cyclone hole, potem definitivno je sto metrov širok zaliv malo dalje, skrit med mogočne, vsaj 50 m visoke skalnate gmote na morski strani in gore na stani otoka, z robovi obloženimi z mangrovami, ki bi preprečile najhujše, če bi sidro slučajno le popustilo. Fascinantno!

In to bi bilo tudi nekako vse, kar je bilo danes omembe vredno, če... če ne bi pozno popoldan le našla največje turistične atrakcije Nove Kaledonije. Končno! Sem bil že skoraj prepričan, da so to le izmišljotine, natolcevanja, ko sva malo pred mrakom le ugledala, kar sva nestrpno iskala zadnja dva dni. Zagledala sva enega izmed svetovno znanih novo kaledonskih rudnikov niklja. No, to je za videti. Kamor seže pogled, razkopani temno rdeči hribi. Na več delih tudi že erozijsko načeti. Nikjer sicer ni bilo videti nobene mehanizacije ali kakršne koli prisotnosti ljudi. Morda zato, ker je danes nedelja ali pa gre celo za že opuščeni del rudnika? Kakorkoli, cesta se vije skozi razrito hribovje gori-doli, levo-desno kakšnih 50 km daleč. Dobra ura vožnje, saj hitreje kot 30 km/h ne gre. In ves ta čas v okolici nič drugega kot razriti rdeči hribi.

In potem je zavesa padla. Dan je zamenjala noč slabih 200 km pred domom. Ni nama preostalo drugega, kot po najkrajši poti na Malo. Morava nazaj, jutri na vse zgodaj greva na immigration narediti vstop v državo. Res je že skrajni čas, z oblastjo se ne kaže češenj zobat! Zatem bova vrnila avto. Ko sva se odpeljala iz Noumee, je števec kilometrov na našem dokaj novem rentiču kazal 5 tisoč in nekaj, ko se danes vračava kaže 7 tisoč in nekaj. Ma, saj je logično, saj sva ga vozila dva dni.

cerkev v Koumacu-med vojno je bilo to vojaško skladišče,potem so ga pa prenovili v cerkev

zanimiva gričevnata pokrajina

...kar nekaj slapov sva videla na SZ otoka

pa nekaj malega tudi peščenih plaž; plaže so več ali manj skalnate

zelo visoko je bil ta slap Tao

hiše več ali manj zidane,pa večinoma skrite, s čistočo po otoku se ravno ne morejo pohvaliti

prečkanje ceste z brodom

tak motorček poganja vso zadevo in se po zajli vlečemo na drugi konec

največ je teh okroglih hišk kjer se zbirajo kanačani na otoku

marina v Hienghene - zelo varna

fenomenalna ozka visoka zelo razpotegnjena kakih 300 m skala in le kakih 10m širok pas kjer lahko pluješ; kot bi stal pred zidom

pa še malo pogleda na rudnike

2. junij 2014, ponedeljek

Noumea

Avto bova podaljšala za kak dan. 15 evrov na dan hočejo, če doplačamo kilometre. Da stoji na parkingu in se vozimo po mestu na kavico, bo čisto ok. In greva najprej na immigration. Ne samo, da bi bila prej, tudi precej živcev bi si prihranila, če bi šla peš. Tako naporene vožnje pa ni niti v Palermu, res ne. Katastrofa! Vse ulice enosmerne, vsi parkingi polni in popolnoma normalno je, da se ustaviš na sredi ceste in natovarjaš ali raztovarjaš avto. In popolnoma normalno je, da se ne spoštuje stop znakov. Za povrhu pa še ta blesava vožnja po desni strani ceste. In ročni menjalnik. V mesto bova raje hodila peš. Plinsko steklenico sva zamenjala in novo pripeljala na barko, ostale stvari ne bodo tako težke.

Pa se zapeljeva še v indonezijsko ambasado po vize. V turističnem uradu so nama napisali naslov in dali telefonsko številko. Celo pogovarjali so se vpričo naju z njimi. Pa nama zadeve nikakor ne uspe najti. Ko Vesnina trma le popusti in prizna da je metoda seljaka-fracuza-pitaj zatajila, naju telefonček le pripelje na cilj. Vendar. Tam prodajajo pohištvo. Oups! Sploh nama ni jasno, kako je uspela teta v info centru napisati točen naslov in točno telefonsko številko - ampak čisto za drugo zadevo. Francozi... No, v trgovini s pohištvom potem skupaj najdemo na netu, kje to je in tudi objekt v naravi najdemo hitro (tokrat metodo s seljakom preskočiva). Ampak. Viza ima rok uporabe le tri mesece pred vstopom. Torej je sedaj itak še prezigodaj. No, vsaj veva kakšen je postopek.

Dopoldan je mimo, ko sva končno na barki. In ko jo mimo primaha Mario in ko pokadiva vsak svojo pipico in popijeva vsak svoje pivo. In ko končno nekaj pojeva in jaz uspem narediti kar imam za narediti službenega. Vesna bo to počela zvečer. Sledi ogled Noumee in okolice. Južni del je klasična turistična masovka. Veliki hoteli zvenečih imen za nezahtevni srednji razred. Hilton, Le Meridien in podobni. Pred njimi ob obali pa veriga restavracij in kafičev. V enem spijska kavico in to je tudi vse, kar me od tega sveta zanima.

Ob mraku sva drugič danes doma in pred domom srečava Esti. Pa spet klepet in nato večer pred mašincami. Vsaj jaz grem danes malo prej spat, pošteno sem utrujen od dvodnevne vožnje.

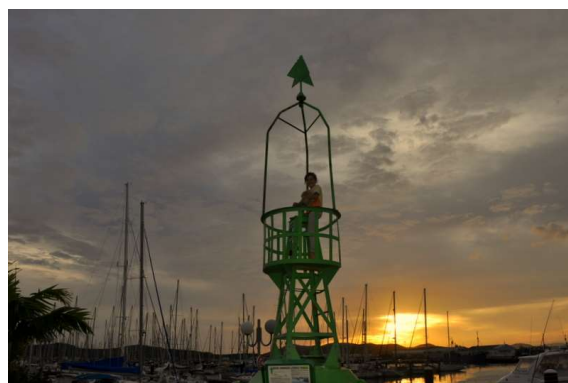
zelo močna oseka pri turističnem koncu tega otoka

no, takih hotelov pa že dolgo nismo videli na Pacifiku

...in neskončno veliko plastičnih oštarij in kafičev je na drugem koncu Noumea

Laura se skriva na boji v marini

na današnji dan pred tremi leti smo z Malo izplula iz Izole - in za nami je 30.000 Nm...dolga je še pot do Slovenije

mala domorodka ... nekam žalosten pogled ji je odtaval daleč proč

ogrnica iz školjk - zelo veliko dela je, da jo narediš; že od tega, da najdeš točno take školjke...jaz že vem :)

samo malo ven iz mesta greš in je nešteto takih stojnic brez prodajalcev - cena je napisana, tvoja poštenost, da pustiš denar pa tudi; ta sistem imajo ravno tako tudi v AU

in NZ;

3. junij 2014, torek

Noumea

Dan preživiva za računalniki. Vesna dela službene stvari, jaz besno instaliram rezervne navigacijske programe po raznih mašincih in nato še bolj besno downloadam z neta. Če drugega ne, bo cena marine krepko poplačana z elektriko in netom, ki ju imava vključena v ceno. Toliko nisem downloadal ves čas skupaj, ko nisva bila v Sloveniji.

Paketa še ni in ga danes še ne bo. Čakava dalje. Malo se sicer sprehodiva naokoli, to je pa tudi vse. Vesna zavije v trgovino. Peš. Rentiča sva vrnila.

Včeraj sva pozabila na pomembno obletnico. Jo bova pa nocoj zapila, saj ne gori voda. V našem svetu se vse odvija bolj počasi. Tri leta je namreč minilo, odkar sva izplula iz Izole. Tri leta sploh niso veliko, vendar se nama obema zdi, kot da sva na poti že celo večnost. In še vedno komaj čakava, da izplujeva in greva novim doživetjem naproti. Ogromno, ogromno stvari sva videla in doživela do sedaj. Vsak dan je prinesel nekaj novega. Če nad čem, potem se nad dolgočasenjem res ne moreva pritoževati. No, poleg pričakovanih stvari, je veliko tudi takih in drugačnih presenečenj. Večinoma prijetnih, nekaj pa tudi malo manj prijetnih. Vendar nikoli nič res slabega. In sva šele na pol poti. Ali pa še manj, če bo sreča mila...

tudi tukaj isti stil kajaka kot povsod drugod po pacifiku

4. junij 2014, sreda

Noumea

Sinoči sem izgubil pol zoba, tistega, ki mi ga je zobarica (v katero se nisem zaljubil, čeprav sem bil stalno pri njej) v Ljubljani packala dva meseca. In sem zato danes zavil do lokalnega zobarja. Vstopim, povem, kaj me teži in se usedem na stol. Vse je imel možakar pri sebi, celo rentgen. In dela sam, pove. Tri dni na teden, več se mu ne ljubi, ostalo raje jadra okoli otoka. In po eni uri se odpravim nazaj na barko. Z novim zobom v ustih, jasno. Cena 160 evrov je malo višja kot v Ljubljani. Vendar, tukaj z računom. V Deželici si pri zobarju nekako ne bi upal reči za račun. Default se ve, kaj je. Za hec bom poskusil zadevo refundirati pri Corisu, me prav zanima, kaj bodo rekli. Na računu piše "urgent".

Potem nekaj brkljam po barki in se pretepam z maili. Oni Avstralci z Europcarja so mi poslali račun za dobre 4 jurčke za popravilo odbijača. Saj so nori. Pravijo, da bodo vrnili, ko dobijo plačano od zavarovalnice. Kdaj pa to bo, pa še ne vedo. Jaz dodajam, da ne vedo tudi, kdaj jim bom jaz to plačal. Ob Sv. Nikoli. Najprej se bomo še malo dopisovali.

Vesna dela in se gre ribiča. V ribarnici. Odlične ribe je kupila. Samo, kaj ko jih ne bova znala še enkrat. Imena imajo res čudna.

veliko tovrstnih umetnij zaslediš povsod po otoku

zelo radi krožijo okoli bark ... še manj imamo radi, če jim kaj uide in pade na barko :)

5. junij 2014, četrtek

Noumea

Vstaneva zgodaj, se mailava in prebujava. Potem pride Mario in prinese karte tega dela sveta. Nekaj jih pofotkam, potem odidem k zobarju. Nova dva poflikana zoba in novih 160 evrom primanjkljaja v denarnici. Hmmm, ko bi lahko, tako kot država, kar razglasil javni dolg in natisnil denar, bi bilo enostavno. Tako pa... No, vsaj naredil mi je v redu, upam. Je pa zlatar, uro dela je imel z menoj. Jasno, da mu je dovolj, da dela samo tri dni na teden, ostalo pa jadra. Mogoče se preko vikenda srečamo v kakšnem zalivu, mi je vse razložil okoli žara, ki ga uporablja, medtem ko je čakal, da prime anestetik. Francoz.

Ob desetih potrkna na barko DHL. Oba paketa sta prispela. En teden sta rabila za pot iz Slovenije in od tega sta tri dni čakala v Sydneyu. Kdo bi razumel poti hitre pošte? No, glavno, da je končno vse tukaj. Jutri greva lahko urejat clear out in potem bova lahko izplula. Res, da je tukaj elektrika in internet 24/7, vendar te marine sem vseeno počasi že sit.

Popoldne smo zmenjeni z Mariom in Esti za večerjo, pa midva nekaj cincava, ker bi šla v šoping. In greva po rentiča in nama hočejo prodati dražjega, ne najcenejšega, čeprav ga vidiva na dvorišču. No, tako se ne gremo, rečeva, in se podava do konkurence. Pa si vmes premisliva. Za kazen zaradi takega obnašanja, tudi konkurenci ne bova dala posla. In pika. Rezultat? Kot muli (trma je pač trma) trogava hrano iz res dobro založene trgovine. Kdaj in kje spet bo tako? Kdaj in kje bova spet lahko kupovala evropsko hrano?

Zvečer se nadaljuje po planu. Najprej kopiranje podatkov od sojadrancev (in obratno - še v precej večji meri). In končno dočakana večerja v eni redkih odprtih restavracij. In pijačka in klepet. Mario časti vino v oštariji, midva na barki. Glavno, da ga vsi pijemo...

od letošnjega leta imajo nove francoške pacifiške franke, ki so pol manjši kot prejšnji (vsaj normalno jih imaš v denarnici), so ravno tako slikoviti kot stari ; razmerje za en euro dobiš 119 frankov

6. junij 2014, petek

Noumea

Clear out je komplicirana zadeva. Celo v Evropski Uniji. Najprej na immigration. Ni šans, da se kliramo in potem še kruzamo. Če se kliramo, moramo v treh dneh iz države. O nobenih pogajanjih noče slišati niti besedice. Ok, gremo poskusiti dalje. Na douane je že malo bolje, v treh dneh moramo iz države, pa še tri dni nam dovolijo dodatnih, da se plazimo po otokih. Dveh otokih. Dovolj imata dva dodatna otoka, še doda carinik, in nama izroči podpisan in poštepljan papir (brez kopije), kjer si lahko sam napišem ravno kar hočem. In potem preveriva še na Port Autonome de Neumea. Če imava le voljo poslušat kapitana o njegovih ribiških podvigih, smo takoj prijatelji. Imava voljo. In smo prijatelji. Končno dobiva edini papir, ki ga resno rabiva, zarpe za Vanuatu. In se lepo zmenimo, da se sicer ne sme tako početi, ampak, če bomo tako počeli, nas ne bo nihče ganjal. Tako početi pomeni narediti clear out in potem ostati v državi. No, pa da vidimo.

In ko imava že ta silni papir, zarpe imenovan, se podava po brezcarinski viski in brezcarinske cigarete. Še posebej cigarete so relativno poceni, skoraj desetkrat so cenejše kot v Avstraliji (kjer so res ekstremno drage). In tako imava, nekadilca, po novem s seboj čike za podkupnino podkupljivih uradnikov. Kupiva še nekaj robe za lava lava protokole, ki naju čakajo v prihodnje. Blago, sladkor, riž, olje, sol, že prej omenjene cigarete in vžigalice in še kakšno malenkost. Upam, da bo v redu. In bonbončke za otroke imava tudi, jasno.

Mario mi prinese pilote za Vanuatu in Novo Kaledonijo, o katerih govori že nekaj dni. In odnese pilote za cel svet. No ja, saj ni pomembno, itak sva si blagovno menjavo omislila po nabavnih cenah. Popoldan je na sporedu zadnji šoping in spet sem mula, ki troga nenormalne količine težke robe. Večer mine delovno na barki s prekinitvijo v lokalnem kafiču, kjer spet špilajo rokerji. Tokrat to niso stari rokerji in so le blede senca onih izpred nekaj dni. Ko za povrhu zapojejo še api-barrzzdaj-tu-ju se le še spogledava in zapustiva zabavo. Samo en pastis in eno pivo je koštala vstopnica (ona zadnjič je bila precej dražja - kar nekaj poštenih rund).

prav dolgočasno so igrali, pa sami sebi so bili všeč...nobene pametne energije; če primerjam tiste, ki so igrali teden dni prej, ki so res ustvarili pravo rock vzdušje ...

kaledonsko pivo; zanimivo, da se imenuje number one (po angleško?); kar pitno pivo

7. junij 2014, sobota

Noumea - Ile Casy

Ob zori auf. Po gorivo za barko in naju. Ono za barko je duty free, za naju six pack. Glavno, da se nobel sliši. Tako sva elegantno rešila tudi problem mul. Tukaj je bilo direkt iz police v locker. Odlično.

Potem poje motorček. V smeri proti jugovzhodu je bilo ves čas, odkar smo v Novi Kaledoniji, nemogoče človeško pluti. Direktno v veter, ki v ozkem prelivu še dodatno tunelira in ki mu pri tem pomaga še tok. Danes pa ... morje, kot olje. Da si prišparam muke, se že splača malo poslušati motor. Še jutri naj bo tako, potem smo pa spet več ali manj z vetrom. In nisva bila samo midva takega mnenja. Cela četica nas motorira v tej smeri.

Vendar čisto vse le ni bilo idealno. Nekajkrat naju operejo nevihte (take, brez vetra) in malo po poldnevu sva bojana na samem jugu Grande Terre, v zalivu Prony pred otokom Ile Casy. Dežuje in spravim se delat. In potem počivat. Vesna je spala slabo uro med plovbo, jaz sedaj. Ampak. Ko se po dveh urah zbudim, mi pove, da je bilo celo popoldne lepo sončno. Ah ja... No, sva pač zamudila izlet na kopno. Prav velika škoda verjetno ni, na obali je hotel in kamp.

slovo od švicarjev ... kdo ve, kje se spet nehote srečamo ?

Laura nama zaigra na školjki v slovo

celo popoldne sonce, sem pa tja kakšna kaplja v soncu, predvsem pa zelo veliko mavric

ob mavrici se vedno spomnim na Katjo I. kako je uživala v njih

na pomolu je bila kar velika skupina mladih ljudi, ki so drugače kampirala tukaj; je bilo pa kar nekaj meduz videti okoli barke-verjetno so to gledali vsi?

pinje so tukaj malce drugačne kot so bile na Norfolk islandu

8. junij 2014, nedelja

Ile Casy - Ile des Pins

Zgodnja sva, ob pol sedmih že plujeva. Motor naju spet rešuje pred silnimi refuli bonac. Dopoldne se razvije slab veter, 2-3 Bf, točno v nos. Motor naju rešuje naprej. Obilica elektrike pomeni obilico priložnosti za delo. Internet, ki deluje tudi sredi morja, pa še dodatno omogoča nemoteno delo. In delam.

In cikcakva med reefi. In loviva ribe. Klasika. Po pol ure se riba ujame. Kar dolgo se borim z njo in jo privlečem na dva metra od barke (na dolžino ribe, torej), tako da si jo lahko lepo ogledava. Vsaj meter in pol meri španska makarela. Potem potegne in jaz popustim in potem še bolj potegne in laks popusti. No ja, saj ribe ni toliko škoda - itak bi jo nesla domačinom na obalo, ker toliko mesa pa še jaz ne morem pojesti. Vabe je škoda. Ok, temu se torej reče športni ribolov: catch and release. Kasneje sicer dava drugo vabo v vodo, ujameva (po protokolu) v pol ure ribo, ki uide in v naslednje pol ure palica zapoje še enkrat in spet obmolči. Nekaj je narobe z (že precej staro) vabo. Potegnem ven in - jasno. Trnki so čisto rjavi. No, kar je od trnkov ostalo, je čisto rjavo. Enega ni več, drugi ima en zob odlomljen. To bo potrebno zamenjat in bomo spet lahko veselo lovili.

Ampak. Ne danes. Danes greva na otok. Ogromno sidrišče, mivka, nekaj metrov globine, velikost nekaj kvadratnih milj. Nekaj marin bi lahko izpraznili in tukaj zasidrali. Midva pa sama. Tudi po izkrcanju na obali sva (skoraj) sama. Kelnerco za šankom v hotelu prestrašiva, recepcija se odpre šele pozno popoldan, piva nimajo (več). A-ja-ja-jaaaaah! Posezona. Kasneje celo izveva, da sva imela pravzaprav srečo. Jutri odidejo zadnji gosti in potem bodo hotel zaprli. No, zjutraj nama bodo vseeno še posodili avto. Kako bo to izgledalo, ne vem. Jutri je namreč spet praznik in je vse zaprto. Res imava smolo s temi prazniki - ali pa jih je toliko, da jih imajo vsak teden nekaj na zalogi. Kdo ve? Ampak s tem se bova ukvarjala jutri...

zaliv Oumaeo v katerem je hotel Kodjeue - hiške

Kanačan se nastavlja fotiču (pa ne mojemu)

tukaj so bili pa vsi Kanačani s fotiči in so slikali en drugega

...in skakali, se smejaliskratka opice zibali ob medsebojnem fotkanju ... prav luštni so bili

hiške v kompleksu Kodjeue, ki je videl že boljše čase

9. junij 2014, ponedeljek

Ile des Pins

Ob osmih zjutraj sva v hotelu na obali. Rentiča hoče. Ampak. Rentiča nimajo. Halo?! Včeraj je še bil, hotel je prazen, oni pa takole. Naj prideva jutri, svetuje receptorka. Jutri naju ne bo več tukaj, poveva. In potem se avto takoj najde. Iskat ga gre kar k sebi domov. Teta si ga je kar prilastila, sedaj ko je popolno mrtvilo. Zanimivo.

Otok ni velik in v nekaj urah sva naokoli. Čudovit je. Kaj takega sva do sedaj videla le zelo redko. Plaže so res božanske. Ne samo ta, kjer sva sidrana, okoli in okoli otoka je laguna, ki jo pred oceanom ščiti koralni greben, na otoku pa plaže s popolnoma belo mivko in turkiznim morjem v ozadju. In kokosovimi palmami nad glavo. In gobastimi otočki (bolj pošteno bi to imenovali poraščene skale) v laguni. Idilično! Manjka le ena zelo pomembna zadeva: kafiči s hladnim pivom. Le v Kutoju ga najdeva v hotelu. In pošteno izkoristiva. No, saj drugje so tudi, le da so zaprti. Popolna izven sezone. Celo pet zvezdčni Le Meridien, ki je kičasto postavljen v čudovito okolje, je junija zaprt.

Je pa odprt naravni bazen, piscine naturelle. Fenomenalno! Kaj takega do sedaj še nisem videl. Ocean buta v skale in vsake toliko se preko teh skal prelije kar konkretna količina morja, ki kot hudournik zgrmi v kotanjo na drugi strani. Kotanjo, nekaj sto metrov v premeru. Ta voda torej konča, v pred vetrom in morjem popolnoma zaprti laguni. Od morja jo na celi dolžini loči okoli deset metrov visoko poraščeno skalovje. Voda je kristalno čista, kot v bazenu, saj stalno priteka nova čista oceanska voda, višek pa odteka po kak kilometer dolgi, petdeset metrov široki in malo preko gležnjev globoki ... hmmm ... reki v laguno. Ni potrebno dvakrat povedati, da je vse naokoli bujna tropska vegetacija ter da je obala in dno bazena čista bela mivka. Škoda, da nisva s seboj vzela kopalk, prav prijetno bi bilo zaplavati v toplem bazenu - laguni.

Vse plaže si ogledava, nekatere večkrat. Ustaviva se še na ogledu podzemne jame. Vhod je obetaven, divji, bujno poraščen, s potočkom pod nogami, ki teče v jamo in kapniki nad glavo. Nadaljevanje pa ni tako zanimivo in se kmalu obrneva. Nategunac je tudi, v prospektih predstavljen kot super-truper, britof deportirancev, političnih zapornikov. Srečnežev, ki so jih deportirali iz Francije na Novo Kaledonijo. Ostale so enostavno pokokali kar v Parizu. Kaj pa mislijo drugače kot oblast, prav jim je.

Prehitro je popoldan. Tako, kot sva zjutraj po popolnoma mirni laguni pridingirala na plažo pred hotelom, tako sedaj oddingirava nazaj na barko. Ej, ko bi vedno bilo tako! Norfolk je že pozabljen. Malo težav sva imela le z vračilom avtočka. Ni bilo nikogar, ki bi mu ga lahko vrnila. Hotel ferme. Zato pa ni ferme kuhinja na Mali. Mljac.

Da zapolnim popoldan in večer, se lotim vgradnje električne lajtunge in DC vtičnic po kabinah. Kdor je to že kdaj počel, mu je kristalno jasno kako enostavno je tako početje v s kramo popolnoma zabasani barki. Super ventilatorje sva dobila v Naumei, pihajo dobro, porabijo pa toliko elektrike kot ledice. Tristo miliamperov. Skoraj nič, torej. Pritrdijo se s ščipalko in se jih lahko prestavlja po barki. Vendar. Delajo na 12 V, jaz imam pa samo 220 V vtičnice. No, sem imel, sedaj bo drugače. Eno 12 V sem že montiral, še eno pa kdaj drugič. Ko spet zberem voljo za tovrstno delo.

ni kaj ta otok s temi malimi otočki naokoli je luškano

ogromna cerkev v St. Joseph

v spomin ...ograja zanimive skulpture in tudi lokacije je prime :)

na splošno so hiše več ali manj ograjene kar z debli; če imajo voljo, jih pa še malo izrezljajo

pokopališče deportirancev

dekle prodaja pletene košare in vstopnico za naravni bazen

val visoko butne v skale in se prelije na drugo stran

taka rečica nastane potem

s takimi pirogami pa prevažajo turiste - hm, malce hecno, ker je motor zaven

nešteto takih malih gobic je videti naokoli

mokasta bela mivka...mirno morje ... le prav nič taprave vročine ni; morje drugače 26 stopinj

pogled na morje s skoraj najvišje točke otoka

10. junij 2014, torek

Ile des Pins - Lifou

Včeraj sva malo gledala na karte in računala. Na Iles Loyaute greva. Do Mareja je 70 milj, do Lifouja 110. Nobena razdalja ni dobra. Dneva, ko se vidi koralne glave imava osem ali največ devet ur, nekako med osmo zjutraj in četrto popoldan. Lahko izplujeva ob štirih ponoči po tracku in se sidrava proti večeru. Ne diši nama, ponoči je čista bonaca. In potem imava naslednji dan podoben problem. Odločiva se spustiti Mare in odpluti direktno na Lifou. Z malo ali celo brez jader bi ob krmnih vetrovih, ki so napovedani preko dneva, ne bi smel biti problem pluti dovolj počasi. Če pa bova vseeno prehitra, pa preveriva novo plavajoče sidro. Enkrat ga je treba testirati.

Izplujeva, ko se vetrnica začne vrteti. Veter se počasi dviguje in proti večeru doseže 6 Bf. Cel ljubi dan dežuje. Prši čisto od zadaj in kabino je potrebno zapreti, da ne nese piša v notranjost. Vidljivost je nič, kot bi plula po megli. Vkllopim radar, nisem pa prepričan, kaj bi v takih razmerah pokazal. Zvečer dež le poneha in nekaj časa naju osvetljuje že precej debela luna. Dan, ki mi ne bo ostal v spominu kot nekaj lepega.

danes bodo še posnetki z otoka Pins

polno rdečih rakcev je bilo videti pri slani reki

slovo od zaliva kjer sva bila sidrana...kdo ve kdaj bo spet tak?

jama za katere ogled sva plačala po 200 frankov na osebo-nič posebnega

most po katerem prideš do hotela Meridian

pa še ena malo kičasta

nekateri te gobice uporabljajo za odlaganje oblačil...jasno ob oseki

polžek je značilen za Novo Kaledonijo-imajo ga tudi na bankovcu

ni mi jasno od kje fantiču taka barva las?

verjetno je bila naporna noč

lepe rože na ruševinah

zvočnike v prtljžnik,glasbo na full, whisky v roke in žur se je začel je pa očitno kar mraz, veliko folka nosi zimske kape

11. junij 2014, sredo

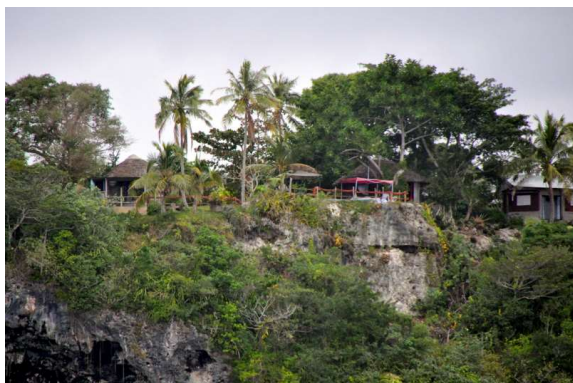
Lifou

V zalivu pred Wejem naju letos prvič pričakajo kiti grbavci s svojimi vratolomnimi skoki. Tako, sezona za opazovanje kitov je odprta.

Ob osmih zjutraj se odpre marina in ob osmih zjutraj sva midva pred vrati. Na VHF se ne javijo, klasika pri Francozih, po telefonu pa povedo da so complets, full torej. A-ja-ja-jaaaah! Tega nisem pričakoval. Saj bi lahko že včeraj poklicala in naredila plan B, dokler je bil še čas. Sidrišče je obupno rolajoče in tukaj ne moreva ostati. Na drugo stran otoka pa ni tako blizu. Razmišljava, se priključiva na net in odločiva. Greva kar na Vanuatu, saj zarpe imava.

In greva. In ne prideva. Po uri nabijanja v val in iz minute v minuto bolj vzhodniku (namesto jugovzhodniku) nama je jasno, da se bova samo utrujala, orcala kot zmešana in na koncu otok zgrešila za petdeset milj. Plan C. Tudi na Vanuatu ne greva. Vseeno je bolje, da se sidrava v zavetrini Lifouja. Prvo sidrišče je na severni strani. Malo pred tretjo sva tam. Res je idilično, visoki klifi v njih jame s kapniki in bujna vegetacija na delih, kjer je sploh možna. Morje pa kristalno čisto. Na obali stopnice do osemdeset metrov visokega platoja, kjer je vas s hišami. Domačini nama že mahajo. Vendar. Sidrati se je treba slabih petnajst metrov globoko med koralne glave. Ne, hvala. Malo računava in izračunava, da na naslednje sidrišče prispeva ob mraku, ob pol šestih. Plan D, mislim. Ali katerikoli pač že.

Kaj vse lahko človek počne, če ima internet na barki! Med plovbo si ogledam Google Earth, najdem kakih 50 m velik flek brez koralnih glav in si v chart plotter vnesem koordinate. Tik pred pristankom pa mi končno postane jasno, da sem kreten. To isto zadevo imam na telefonu, še računalnika mi ni treba prižgati. In telefonček lepo riše kje se Mala fijaka med koralnimi glavami in ko se prifijaka na brisan prostor, Vesna v morje spusti sidro. Voila! Temu bi pa zares lahko rekli instrumental anchoring. Upam, da bo ta noč mirna...

na vrhu klifa pa vasica

ogromna zunanja jama Jokin

tukaj so se počasi začeli zbirati domorodci, ko so naju videli prihajati

...pa še kar veliko manjših jam na tej visoki klifih

cel konec tega otoka je visoko klifast; žal oblačno, dež rahlo prši, skratka čista depra; pa še veter nič pravi, pa rolanje, pa ... ah ja ... zadnja dva dni rajši pozabim

12. junij 2014, četrtek

Lifou

Kiti plavajo ob sidrani Mali tudi ponoči. Čisto od blizu poslušava njihovo puhanje zraka, ko priplavajo na površino. Res je, sezona kitov je tu.

Zjutraj pa, dingi v vodo in do šefa. Ampak. Nihče nič ne ve, da je treba do šefa in mu nesti darilo v zameno za prostor na sidrišču in dobrodošlico v vasi. Nihče pravzaprav niti ne pokaže prav velike volje, da naju je opazil. Pa sva (skoraj) edina bela. In definitivno edina, ki govoriva en tak čuden jezik. Tudi prav. Pa kupiva bagetke in si omisliva laks, ki naj bi zdržal tudi 70 kilogramske ribe. Laks bo zdržal, kaj pa palica? In bolj težko si tudi predstavljam, kako bom tako mrcino potegnil na barko. In ne nazadnje, kdo bo pojedel toliko mesa? Ampak, če Mario Ribič pravi, da on uporablja laks za 150 kg ribe, potem sem se vsaj malo približal razmišljanju pravega ribiča. Vesna na pošto, jaz na Petrol. Tukaj se mu reče Mobil. Verjetno je to po francosko. Ali pa kanaško. Dvakrat po dvajset litrov (moja edina kanta za nafto, pa še ta z defektnim pokrovčkom, hic!) zdingiram na Malo (in glisiram, ker sem sam v čolničku, yesss!).

Popoldan se razdeliva v interesni skupini. Moja interesna skupina se ukvarja z menjavo ploščice v chart plotterju. Dve uri traja vaja, pa točno vem, kaj je potrebno narediti. Natančno 49 vijakov je potrebno odviti, da lahko zamenjam ploščico. Čas same menjave - dve minuti. In potem je potrebno v pravem vrstnem redu vse te silne vijake tudi priviti nazaj. Sledi montaža 12 V vtičnice in na koncu ugotavljanje kaj narediti, da ne bo tekla voda v barko pri tečaju za platformo. Barka je super skonstruirana in kadar nas zalije val od zadaj, v kokpit ne priteče nič. Popolnoma zaprta zadnja stran in še dingi za bran pred pišem. Vendar. Priteče pa v kalužo. Skozi objemke tečajev platforme kaplja. Tuhtam in tuhtam, vendar nič ne stuhtam.

Vesnina interesna skupina (tudi z enim samim članom) se odpravi na štop v We. Na tukajšnji pošti ni možno menjati pacifiških frankov (ki so nama kljub druginji še ostali) v vanuaške vatuje. V dveh štop etapah je na banki. Vendar. Ne samo, da tukaj frankov ne menjajo v vatuje, niti v evre ali dolarje jih ne. Svetujejo, da gremo v Noumeo preverit srečo. Res pameten nasvet. Zato pa te nesrečne pacifiške franke menjajo v bližnji trgovini. Samo tudi tam ne v vatuje, niti ne v evre ali dolarje. Menjajo jih v balzamični kis, gosjo pašteto in podobne zadeve. Malo težja je ta gotovina, je pa vsaj uporabna. Še posebej, ker so po novem pacifiški franki tiskani na plastičnem papirju in bistveno manjši, kot so bili še lani. Tako se višek precej težko uporabi za ... no ja, za tisto stvar. Štop domov in spotoma postanek v nečem, kar malo spominja na oštarijo. Pa ni. Ohcet bo in že sedaj štimajo prizorišče za soboto. Izgleda, da bodo kar oštarijo doma postavili. Za en žur.

Midva imava žur že nocoj. Roštiljada, kaj bi drugega.

huda zima, ni kaj :) ..no, ponoči sva kar pokrita še vedno z odejami

edina na sidrišču

na visokem klifu cerkva, da jo ja ne spregledaš

menda se po kanaško reče najini vasici Naligi; po fr.pa Xepenehe

nenavaden sadež na grmovju

umetno narejen mini mandrač z nedavno pobarvano rdečo barvo mostiček, kjer se hodijo vsi fotkati

domorodka se mi je nastavila za fotko, menda ima 16 let

fantič teče do rdečega mostička za fotografiranje

13. junij 2014, petek**Lifou**

Ponoči je zmerno vleklo, kar pomeni, da se naša nova pridobitev, vetrnica, počasi začenja amortizirati. Pri taki proizvodnji elektrike, računam, se dokončno poplača že okoli leta 2050. No, če sem pošten, se je kar dobro odrezala. Celo bolje, kot sem pričakoval glede na matematiko. Energija vetra je pač premo sorazmerna s tretjo potenco njegove hitrosti. In pod 20 vozli je bolj slabo, potem pa zelo strmo naraste. Vendar, praznenje akumulatorjev je kljub inverterju in nanj priključenih silnih računalnikih skoraj nezaznavno. Pa na sidrišču vleče v povprečju le malo nad desetimi vozli. Pri lanskem vetru na Fakaravi bi bila več kot samozadostna. Prednost je vidna tudi pri jadraniu v malo močnejšem vetru. Generatorja samo za proizvodnjo elektrike nisva prižgala že cel teden. Glavna ovira je po novem hladna voda za tuširanje. Motor bo vseeno potrebno prižgati vsaj vsakih nekaj dni. In takrat narediti tudi kakšnih sto litrov vode.

Elektriko torej imava. Tudi net imava in ga s pridom izkoriščava. Unlimited 3G+ za tri in pol evre na dan se sliši veliko, vendar unlimited pri tej hitrosti pomeni, da vsak dan pretočiva po kake pol GB podatkov, kar je pa na MB že primerljivo s slovenskimi cenami. Delava, torej. Vmes skočim na obalo po bagetke. In, da pospravim ves drobiž iz denarnice, kupim še nekaj živil. Zadnje tri franke, malo več kot dva centa, podarim prodajalki. Glej si ga no glej, saj se vendar zna tudi nasmehniti. Do tega trenutka tega ni bilo videti.

Vreme spremljava in napovedi so različne. Vsaka zase vztrajno trdijo različne stvari. Potem pa bodi pameten. Preko vikenda napovedujejo variacije na temo vzhodnih vetrov in pod temi pogoji bi se morda lahko sidrala pred Lenakelom na Tanni. Ne bi nama bilo potrebno pluti direktno v Port Resolution. Seveda to pomeni silno zoprno orcanje, kar nama pa nikakor ne diši. Kakorkoli, jutri se odločiva.

otok je kar dosti nasmeten v primerjavi z Norfolk otokom

14. junij 2014, sobota**Lifou**

Lep sončen dan. Končno vidiva pravo barvo morja, kjer sva zasidrana. Turkizna je. Pa se nama ne da na kopno in bova ta lep dan preživela ob delu. Internet imava, kar je ključni razlog, da sva ostala tukaj. Vesna, ki si je iz strežnika potegnila skenograme dokumentov nekaj firm, v miru knjiži. Tudi jaz končno pridem (skoraj) na zeleno vejo.

Lotim se tudi prenosa guglove zemlje v moj navigacijski program, da bom lahko brez internetne povezave plul tudi po nekartiranih področjih. Pa mi ne gre najbolje. Ma, bo že. Bom pa na Vanuatuju nadaljeval. Saj tam je menda tudi 3G internet. Kjer je. Če je. Ko je. Zato pa oba malo bereva še pilote, da se sploh odločiva kam naj bi šla v naslednje pol leta. Najraje bi še nekaj let ostala kar na Pacifiku. Toliko dežel je še za obiskati. No, to najbrž ne bo šlo. Verjetno pa tudi kaj dosti dlje kot do Indonezije letos ne greva. Morda do Indokine. Kakorkoli, za začetek greva le do Vanuatuja. In tam vidiva kako dalje.

sicer se na fotki slabo vidi, pa vendar, polno mladega zaroda plava naokoli ...

lep sončen dan ...

Pacifik 2014

Pacifik

15. junij 2014, nedelja

Lifou - Tanna

In tako se je Mala ob zori odpravila na popotovanje na Vanuatu. Najprej nazaj. Nazaj okoli otoka. Proti toku, proti vetru, proti valu in proti soncu. No, vsaj sonce naju ne bremza na naši poti. Toka je ogromno, med enim in dvema vozlova, skoraj točno v nos. In noče in noče popustiti. Šele pozno ponoči pridemo iz najhujšega. Veter pa... no ja, veter tukaj je običajno SE. Ampak. Danes ne. Danes je ENE. In, jasno, naš cilj je tudi ENE. No, saj sem pričakoval nekaj takega, vendar je pri plovbi na Tanno v špilu Kavelj 22. Če veter ni iz smeri NE, je sidranje pred Lenakelom nemogoče in če je veter iz smeri NE, se iz Lifouja na Tanno ne da. Maja so spremenili pravila in Port Resolution ni več opcija za clear-in, razen če dobiš štampelj samega presvitlega šefa customsov. Poleg tega upam na nakup 3G interneta v Lenakelu in pa šoping vatujev v banki. Lenakel nama zato paše, če bo le možno sidranje. Upal sem, da bova pot naredila do naslednjega jutra, pa se bojim, da bom vesel, če bova tam do zapiranja uradov.

Sicer pa življenje na plovbi poteka urejeno. Vesna ima filmski maraton, jaz se pretepam s firefoxom. Zakaj šment ne prikaže pravilno slike v dnevniku, ko pa jo ostali browserji v redu? Končno sem našel, kje ima bug, ne znam ga pa odpraviti. Manjana.

Pacifik 2014

Vanuatu

16. junij 2014, ponedeljek

Tanna

Za zračno razdaljo 140 milj sva jih po morju naredila 180. Neprijetno in nabijajoče v val. Ne bi ponavljala, ni najin stil.

Točno opoldne sva sidrana pred lukco Lenakel. Popolnoma znosno sidrišče, čeprav v vseh pilotih po vrsti piše, da je nemogoče. Lepo se oddingirava na obalo in do oblasti. Pa imajo ravno pavzo za kosilo. Sledi obisk banke in Digicela. Spet imava 3G net, ki dela povsem spodobno. Zatakne se le pri top-up proceduri. Jaz bi rad 2 GB podatkov za 50 evrov, imajo pa le kartice po evro in pol. Naj jim pokupim zalogo za cel otok? In potem celo popoldne vtipkavam tiste neskončno dolge in neskončno komplicirane kode. Ne, ne bo treba. Punca v kiosku mi naloži kredit kar iz svojega telefona, jaz ji dam pa keš lovo. Tudi prav.

In potem spet do oblasti. In spet jih ni. Pa čakamo. Midva in še dve barki iz Port Resolutiona. Immigration pride s krepko urno zamudo, customsarja pa sploh ni. Pride šele ob štirih. Za karanteno pa sploh še niso slišali. Pa greva vmes na kosilo. In na tržnico. No, tukaj se pa začneva zavedati drugačnega sveta.

Kosilo v sicer skromni, a čedno opremljeni gostilnici na sami obali, s pogledom na našo malo barčico sredi zaliva, stane dva evra in trideset centov. Izbirati ne moreva, ampak, kar je ponujeno je točno tisto, kar bi naročil tudi, če bi lahko izbiral. Wahoo z rižem, omako in precej zelenjave, toliko da komaj pojeva. Odlično pripravljeno (se vidi, da so poleg Angležev deželi vladali tudi Francozi). In prijeten kuhar za klepet. Ja, tukaj spet govorijo angleško.

Cenovni šok (še posebej po Novi Kaledoniji) se nadaljuje tudi na tržnici. 40 mandarin, lepo nanizanih na palico stane manj kot 40 centov, cel cekar marakuj, okoli 3 kg, pa 75 centov (cekar plus marakuje, da ne bo pomote). Kupiva še avokado, sveže arašide in redkvice, pa uspeva zapraviti le dobra dva evra. Zato pa to silno sadje in zelenjavo komaj nosim. In pri customsu, ko končno pride, komaj izpolnim šest ali sedem strani formularjev, tako me bolijo roke od nošnje.

Na poti nazaj se z dingijem ustaviva pri novih sosedih (izgleda, da bo nocoj kar kravdi tale roadstead), pa se po nekaj vljudnostnih besedah tudi kar posloviva. Naduti Francozi. Brez kakršne koli zastave, niti svoje, niti vanuaške. Večer mine ob dieti - danes imava sadni dan (no, vsaj sadni večer). In potem na net.

luka Lenakel na otoku Tanna otočja Vanuatu - ko smo prispeli smo bili edina jadrnica

v glavnem mestu otoka je kar nekaj malih trgovinic, kartice za internet in mobilno tel. pa itak prodajajo vsepovsod

na glavni tržnici je polno prodajalcev s svežo zelenjavo: tukaj je vse eco, ker denarja za kemikalije ni

banane za kuhanje

v palminih močnih cekarjih so marakuje...mhm... kar sline so se pocedile po vsem tem sadju kateremu sva se zaradi nenormalnih cen na Novi Kaledoniji izogibala

arašidi so znotraj čisto beli

pisarne immigration in customs

jasno, da sva si roke polomila na zaprtih vratih - lunch time je bil kar dolg, pa še avion je prišel - je potožil carinik, da je bilo danes kar naporno

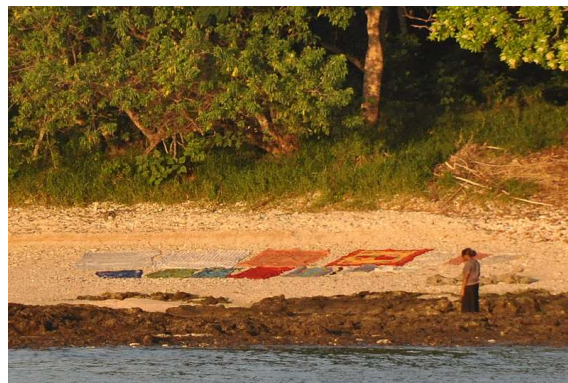
preprosta gostilna, hrana je bila super!

desno kuhar: omaka za ribo: kokosovo mleko, ingver, malo njihovega curry, ki je podoben ingverju, listje mlade čebule, sol ...odlična omaka!

del pošiljke, ki sva jo kupila: avokado, mandarine, marakuja za 200 vatujev oz. 1,60 eura

danes jih je kar nekaj sušilo svoje žehte na kamnih

17. junij 2014, torek

Tanna

Noč sploh ni bila tako slaba, kot piše v knjigah, da bi morala biti. Nasprotno, popolnoma mirno je bilo in spala sva odlično. Ob sedmih pa kljub vsemu izplujeva. Cilj je Mystery Island. Vendar. Do devetih je bonaca, potem se dvigne veter točno v nos. Saj ga ni veliko, celo zelo malo ga je, a je točno v nos. A-ja-ja-jaaaaah! Malo premišljujemo in se premisliva. Ne, še en dan ne misliva motorirati v veter. Pač ne greva na ta otok. In zavijemo okoli ovinka v Port Resolution. Danes bo torej na sporedu vulkan.

Ve se, od kod ime zaliva. Kdo drug bi mu ga lahko dal, kot sam presvitli sir James Cook, poleg Bountya najboljša pacifiška franšiza. Imenoval ga je po eni izmed svojih ladij. Port Resolution ni tako dobro sidrišče, kot ga opisujejo piloti. Bolj je roli, kot včerajšnji roadsted. Pa še sidro prime šele, ko narediva free fall. No, potem drži dobro. Steven je v svoji pirogi takoj pri nama in takoj se zmenimo za izlet na vulkan. Pravi, da je sedaj zelo aktiven. No, pa da vidimo.

Ob dveh sva na obali ob totalni oseki. Z motorjem se sploh ne da, nekako veslam, sosedje dingi vlečejo preko zaliva kar peš, vode res ni kaj dosti več kot do gležnjev. Ko se vračamo bo plima, zato dingi zvlečemo na obalo in dobro privežemo na drevo. Do štirih, ko se odpeljemo proti vulkanu, se izčrpno pogovarjava s precej razgledanim ameriškim parom. Prijeten klepet. Vmes si pogledava še yacht club. Barako brez oken in s pločevinasto streho, torej. Z eno malo daljšo mizo in nekaj kavči. Ter precej zastavicami. Hitro najdem podpise dveh slovenskih bark, Lize in Ciao, na Arcovi zastavi. Slovensko zastavico pa zaman iščem. No, od jutri naprej bo tukaj visela tudi naša zastava, obljubim.

Izlet na vulkan ni poceni. Za tukajšnje razmere (če primerjam cene na tržnici) je neskončno drag! Vožnja stane skoraj 20 evrov, vstopnina pa še nadaljnjih 25. Po osebi. A je bilo vredno! Po Uluruju spet eno izmed nepozabnih doživetij. Že sama vožnja s terenci (moški na kasonu, dame v kabini) je posebna. Počasi mi postaja jasno, zakaj še sedaj ne vem ali se v Vanuatuu vozi po levi (angleška tradicija) ali po desni (francoska tradicija). Mislim, da je to irelevantno. Cesta je na moji karti iz Lonely Planeta označena kot glavna cesta otoka, ki povezuje Port Resolution z glavnim mestom, Lanakelom. Vendar. Takih cest pa niti Kenija ne pozna. Častna beseda! Težko jo je opisat. Kolovoz (tak, kjer raste trava med dvema kolesnicama) preko rek lave in vulkanskega prahu. Skozi zelo lepo poraščen tropski pragozd. Peljemo se pod ogromnimi banyan drevesi. Impresivno. Vmes tu in tam kaka hiša, ki da slutiti, da je to del vasice. In tu in tam srečamo skupino ljudi. Sicer pa nič. Džungla. In ko po uri take vožnje pridemo iz pragozda na plano, smo sredi platoja lave in nad nami je le še sto petdeset metrov peš poti do vulkanskega žrela. Pa pojdemo. Naročili so nam, da gremo v hribe in da potrebujemo primerno opremo. Japonski par je to vzel zares in obuta sta v prave planinske čevlje, nosita gamaše, imata na sebi Gore-tex jakne in v rokah pohodniške palice. Vse ganc novo. Po slabih petih minutah hoje po betonirani poti je vzpona konec. Na cilju smo, na vrhu vulkanskega kraterja Mt. Yasur.

Ko sem bil pred več kot dvema desetletjima prvič na ameriškem divjem zahodu, me je najbolj impresioniralo to, da je tamkajšnje življenje točno tako, kot sem ga videl v (kulturnih) filmih tistega časa. Ti filmi torej sploh niso bili nekaj posebnega (čeprav sem vedno mislil, da so iz nekega drugega, surrealističnega, sveta). Mojstri filmarji so enostavno posneli tamkajšnje vsakdanje življenje. Kot bi pri nas snemal dokumentarec v Novem Mestu. In bi se Američani temu čudili. Enako sem občutil danes. Mojstri filmarji iz National Geographica sploh niso posneli nekaj posebnega. Enostavno so se usedli v avto in Steven jih je pripeljal na vulkan. Postavili so kamero in pritisnili na sprožilec. Počakali, da je mrcina zabrundala in kader je bil posnet. Le še na hladno pivo so morali zaviti in filmu se lahko sedaj čudi cel svet. Kot bi rekel naš prijatelj Julij, veni, vidi, vici. In Asterix bi k temu dodal le še: Voila!

Res impresivno. Kar stal bi in gledal. In užival v moči, ki jo kaže Pele. Ne samo, da je veličastna, tudi mistična je. In nepredvidljiva. Ni čudno, da je življenje tukaj povezano z bajkami in legendami. Ko gledam to igro narave, ta veličastni ognjemet, si ne morem kaj, da se ne bi predstavljal, kakšen vpliv je morala zadeva narediti na ljudi, ki so otok naseljevali

tisočletja in se v šoli niso učili fizike. Ni čudno, da je bila Pele tako pomembna. Ok, Pele je doma na Havajih, spada v drugo kulturo, vendar tudi tukaj ni (bilo) bistveno drugače. Prav jezen sem na naše, bele, misionarje, da so uničili vso to bogato izročilo. Še dobro, da so jih domačini kar nekaj časa promptno pojedli takoj, ko so stopili na otok. Sicer bi bila škoda še večja.

Noč kot v rogu je, ko se vračamo. Logično, še podnevi je v pragozdu temačno, ponoči še toliko bolj. Dingi je, jasno, lepo v vodi. In vode je toliko, da ne morem do čolnička, ne da bi si zmočil (kratke) hlače. V popolni temi je vožnja preko reefa precej triki. No, visoka plima naju rešuje pred nevarnostmi. In malo pred osmo sva srečno na barki.

yacht club v Port Resolution

yacht club tudi oddaja bungalowe-no od daleč zgleda bolj nobel, je pa vse narejeno iz enostavnih materialov;je pa ena skupna kopalnica za vse

pogled na zaliv Port Resolution-plovil je bilo slabih 10 danes,ko sva priplula

banyan drevo, po tleh vulkanski prah

žal nisem imela razglednice,da bi jo oddala skoraj na vrhu vulkana Yasur

vznožje vulkana-bolj malo turistov,menda je glavna sezona šele julija; potka do vrha je betonirana

vulkanske kamnine in prah

iz vulkana se je kadilo močno

podnevi ni videti močno izbruhov

ko pa noč pade....

...ni in ni konec izbruhov

....vulkanski ognjemet, ki ga verjetno nikjer na svetu ne moreš doživeti

18. junij 2014, sredo

Tanna

Danes je dan za brkljanje po barki. Zamenjava filtre in olje v motorju in saildrivu ter popravim puščanje vode. Ja, spet! Tokrat je šlo hitro in enostavno. Na srečo je bila napaka na lajtungi tam, kjer sem najprej začel iskati. Cev je počila in kot lasek tanek curek vode je šprical naokoli. V dnevu je to nekaj litrov. Nekaj litrov vode manj v rezervoarju ni tako problematično, kot je nekaj litrov vode več pod podnicami. Potem delava za mašincami in na koncu sosede v zalivu osrečiva s prijetnim vonjem po sveže pečenem mesu na roštilju. Upam, da so vegetarijanci, da so lažje prenašali vse skupaj.

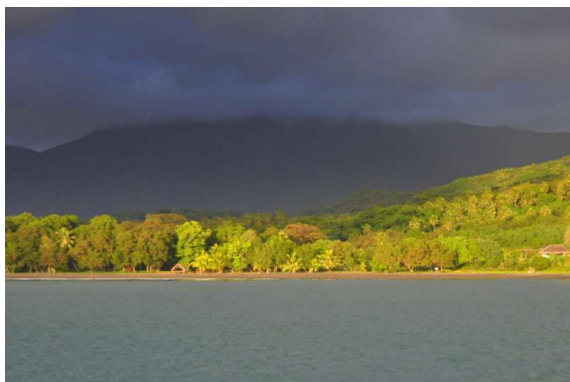
Vesna se preko dneva večkrat poskusi v trgovanju. Domačini priveslajo in oni bi trgovali. Mi tudi. Kaj imajo oni za ponuditi? Sadje in zelenjavo. Dobro. Kaj imamo mi za ponuditi? Stare in sprane mikice. Odlično! Beseda da besedo in roba menja lastnika. Win-win kombinacija. Mojster se je znebil papaje, ki jo je narabotal pri sosedu, Vesna pa obšlesane majice, ki je ni bilo kam vreči v smeti. Še najbolj profitirajo štirje trgovci-pokavci, ki dobijo od Vesne še darilo. Bonbončke.

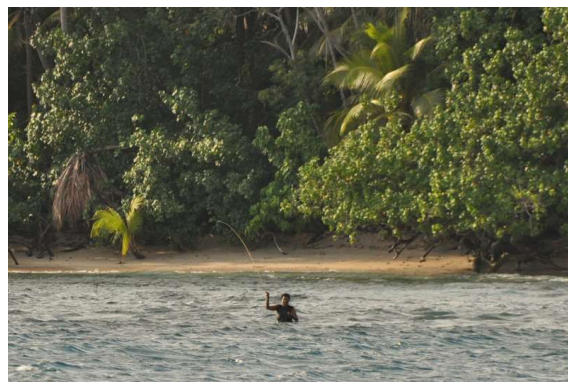
cel šopek arašidov sem olupila, arašidi so čisto beli, brez lupine; na začetku okus po mladem grahu, na koncu pa le začutiš aromo arašidov

v zalivu Port Resolution je veliko hiš, večina je skritih

...padlo je tudi nekaj kapelj dežja, ampak le malo ...

domačin lovi ribe

19. junij 2014, četrtek

Tanna - Erromango

Četica koraka. Pet od devetih bark se nas istočasno odsidra in izpluje v isto smer. Mala je po tradiciji najmanjša, največja je 53 čoveljska Zoomax. Jadra gor in v spremenljivem vetru za otokom proti severu. Počutim se kot Srečo - vse imam pod kontrolo, če le ležim v kokpitu. Vesna nekaj godrnja, naj se lepo obnašam in naj ne delam kolone. Poslušam jo, prav ima. Jadra zato odvijem do konca. Kar naenkrat razgled ni več tako lep, barke so vedno manjše in manjše. Je pa res, da tudi kolone ni več. Vsaj strnjene kolone ne. Sicer pa. Ostali gredo v Port Villo, midva se nameravava ustaviti na Erromangu. Ko bova sidrana bo njihova življenjska šansa, da naju prehitijo. No še to: edina sva tudi, ki imava navijalno glavno jadro, ostali so opremljeni kot se šika. Skoraj tako garderobo jader imajo, kot so jo videli na America's Cupu. Le še kevlarski jambori jim falijo.

Dillon's Bay je bil jutranji cilj, vendar ko med Tanno in Erromangom vidim od kod prihaja val na odprtem, spremeniva načrte. Obrneva na drugo stran otoka in ob mraku sva sidrana v Port Narvinu. Niti "Bay", niti "Port" pa nista nič drugega, kot roadsted. Odprto sidrišče, torej. Izbrala sva takega, ki je na odvetni strani. Danes. Jutri se veter obrne in treba bo drugam. Nasploh nobeno izmed dosedanjih sidrišč na Vanuatuju ni dobro. Povsod je prisotnega vsaj malo vala. Vidi se, da je otočje še mlado in nima mirnih lagun, kamor se lahko pošten človek umakne red oceanskim valom.

Digicela tukaj ni, je pa Telekom, kar nama nič ne koristi. In je tudi Inmarsat. Ta je povsod. Za maile in vreme bo, uploadali bomo pa drugič. Danes sem med plovbo tudi končno popravil Firefoxov bug. No, nisem ga ravno popravil, sem pa svojo kodo napisal tako, da se mu izogne v širokem loku.

Na obali je tema. Skoraj tema. Le en televizor sveti. In ugasne. In se po četrť ure spet prižge. Vse v ritmu fuzbala. Generator je pač potrebno uporabljati varčno, samo za najpomembnejše dogodke se ga vklopi. In, ve se, kaj je na osamljenem in redko poseljenem pacifiškem otoku v času mundiala najpomembnejši dogodek. Kruha in iger!

visoki klifi ob izstopu iz zaliva

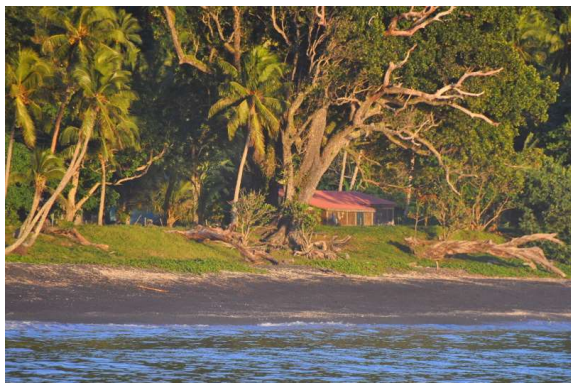
takole gre naša četica

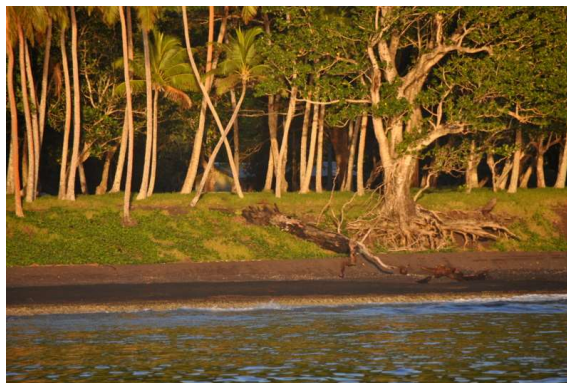
..in tako je bilo pol ure kasneje tam daleč zadaj sva jih pustila :)

še zadnji pogled na vulkan

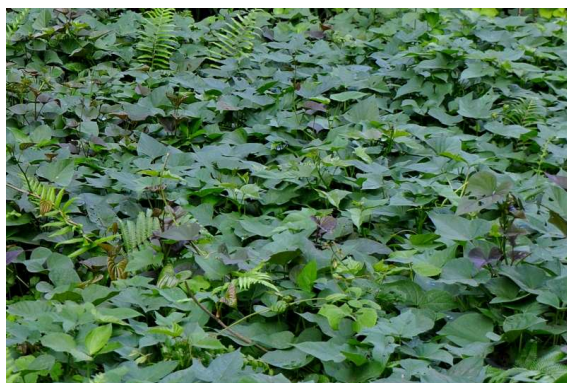
ob sončnem zahodu prispela v zaliv Port Narvin, otok Erromango

še le z objektivom sem videla, da so za drevesi hiše, mivka črna, vulkanska

cvetoče drevo

njiva sladkega krompirja

20. junij 2014, petek

Erromango

Po zajtrku neseva darilo v vas z zvenečim imenom Port Narvin. Blago, cigarete in vžigalice - kot naju je podučil Mario. Počakava poglavarja in mu izročiva. Zadovoljen je in dobrodošla sva. Lahko greva naokoli po vasi, če želiva. Domačini nama bodo vse razložili in razkazali, še doda.

Ampak, midva bi nekaj sadja in zelenjave, se da kaj menjati? Jasno, da se da. Torej, midva sva povedala, kaj želiva, naj povedo še oni. Moko, riž, olje, sol, sladkor? Takoj se v pogovor vmeša mlada punca (no, mlada mamica dveh otrok). Ona bi parfum. Parfum?! Sredi buša bi ona parfum! Saj ne morem verjet. Kje naj sedaj dobim parfum? Pa se Vesna spomni, da sva dobila v djutiču v Novi Kaledoniji dva testerja. In k sreči jih nisva vrgla v smeti. Rešitev zagate je na dlani. Punca dobi tester. Ok, bi ga dobila, če se ne bi vmešala poglavarjeva žena, njena mati. Parfum bo zanjo. Saj je vendar poglavarjeva žena. Ga bo imela samo za k maši, ker ga je tako malo, doda. Še nekaj trnkov in kilo sladkorja jim dava, midva pa oddingirava nazaj na barko dve polni vreči papaj, kokosovih orehov, banan, stročjaga fižola, ingverja, mlade čebule, blitve in kasave. Le kdo bo toliko pojedel? Saj nisem vegi.

Tako kot je vegi šestina domačinov. Šest različnih cerkev je v vasi s petsto prebivalci. Vse so variacije na temo krščanstva - podobno kot že na toliko drugih mestih po Pacifiku. Večino sva jih srečala že drugje, ena je pa nova. In res izvirna. Vegetarijanska cerkev Jezusa Kristusa. Pa naj še kdo kaj reče! Domišljija res nima meja.

Vas ima tudi osnovno in srednjo šolo s 100 učenci in 37 dijak. Od skupaj 500 ljudi. Šolarjev bi bilo lahko tudi več, pa je potrebno šolo plačat in vsi pač ne hodijo v šolo. No, pa primerjajmo to s postarano Deželico. Ali katerim koli delom Evrope. Ne samo Azijci, vsi nas bodo prehiteli. Kar živimo sedaj je le še labodji spev.

Bi pa vas lahko poimenoval tudi eko vas. Skrita v senci mogočnih banyan dreves je tako temeljito potopljena v džunglo, da se z morja sploh ne vidi hiš. In tudi, ko se človek prebija po poteh med drevjem v nobenem trenutku ne vidiš več kot hišo ali dve. Hiše, kjer ljudje živijo so narejene iz lesa in palmovih vej. Le pomembnejše zgradbe so zidane ali iz valovite pločevine. Osnovna šola, recimo. Nobenega avtomobila, nobenega motorja, nobene nepotrebne tehnične navlake (televizor za gledanje fuzbala je pač nuja, mar ne?). Pravzaprav sploh nisem videl nobene ceste, same steze, po katerih lahko hodi vštric le en sam človek. Ena hiša za goste. Tam lahko prespijo trije ali štirje. Za hrano se morajo pa obrnit na domačine. Nobene oštarije, jasno. Hladno pivo? Ha, ha, ha. Hladilniki brez elektrike ne hladijo. Vendar. Na hribu je stolp mobilne telefonije. Državni telekom. Verjetno precej nov, ker je poglavar ves čas po rokah vrtel telefon. Nek se vidi!

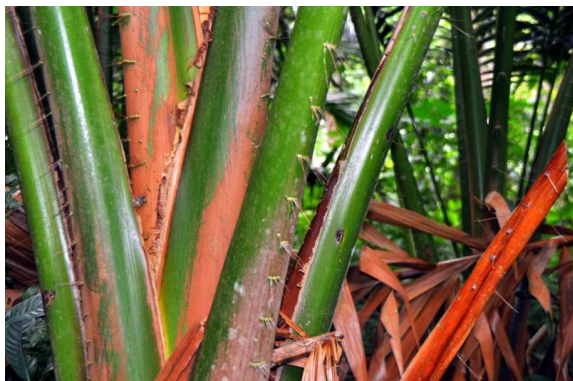
No, veter se obrača in ponoči tale zaliv ne bo več primeren. Opoldne se torej odsidrava in lepo in prijetno jadrava na drugo stran otoka. Tole "prijetno" je bilo vse do zadnjih nekaj milj, ko veter čisto ugasne, nasproti pa dobiva nemogoče kratek in strm val. Z motorjem cikcakam med valovi in kar nekajkrat nabijemo, da ni res. Groza. No, nekako se le prebijeva v Dillon's Bay in sidrava. Mirno je in spet sva sama. In spet je na obali vas. Vendar, ura je pozna, nocoj ne greva nikamor. Manjana.

šefova žena z vnukom iz vasi Port Narvin

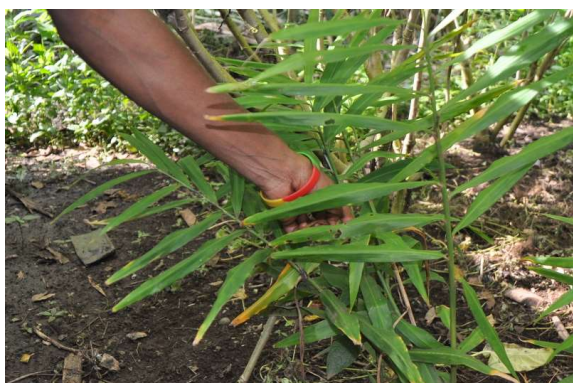
v ozadju srednja šola z učiteljem v ospredju na vrtu kjer se otroci učijo vzgajati zelenjavo

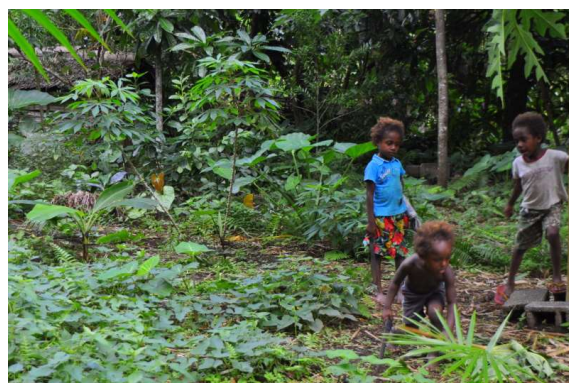
palma iz katere delajo hiše in ostale izdelke

neverjetno kako je vse zaraščeno ...

tako pa zgleda listje od ingverja

otrok je veliko v vasi; poglavarjeva žena jih ima osem

mladi kužki jedo banane in taro

takole so naju spremljali; v ospredju banyan ...neverjetno koreninasto drevo

guest house za katero skrbi poglavarjeva žena

del vasi, hiše narejene predvsem iz palme

otroci so želeli pomagati spraviti dingi v vodo

danes je bila vegi večerja: pečene banane (okus kot krompir), neka zelenjava, kokosova omaka z mlado čebulo; meni odlično, kapitan je sicer malce stokal...kaj pa ni ribe ujel?

21. junij 2014, sobota

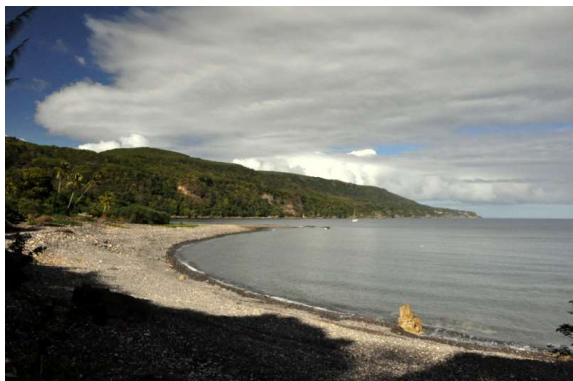
Erromango

David potrka na barko že ob sedmih zjutraj. Prinesel je ogromno sadja. Darilo. No, ve se, da je potrebno darilo vrniti. On bo dobil sladkor in riž. Šef pa (tudi to se ve) en paketič ala Mario. Rutina. Pozajtrkujeva in nato na obalo. David naju takoj sprejme. On bo najin angel varuh, se mi zdi. Najprej v yacht club. Poglavar bo na vrsti kasneje. Tale Yacht club (ki smo mu tudi darovali slovensko zastavico) je še bolj tako-tako. Pravzaprav sploh še ni. Stene in streha. Vse je še v gradnji. Že tri leta ga gradi in vsaj še tri leta ga bo, preden bo na vrsti grand opening. Je pa zato okolica že lepo urejena v prijeten tropski botanični vrt. Vanuatu style, jasno.

Poglavar v svojem govoru pove, kako okusni, da so bili beli ljudje in da je škoda, da se je tradicija končala. No ja, kakor za koga, dodava midva. Jasno, edina bela na otoku sva. Sledi vilage tour. Zanimivo. Kar nekaj hiš je zgrajenih iz kamna. Neke vrste naš kraški stil. Večina jih je pa kljub vsemu še vedno iz palminih listov in lesa. Seveda nama ponosno pokažejo najbolj znana drevesa na otoku, sandalovce in kaurije. In vsi bi se kar pogovarjali z nama. Vsak bi rad povedal svojo zgodbo. In midva našo. In vsi skupaj fuzbalsko. Po vasi je na vrsti ogled okolice. Misliva, da je David malo ljubosumen, ker ni ves čas v prvem planu in da naju zato odpelje stran od ljudi. Sprehod ob bistri reki (kje in kdaj smo kaj takega videli nazadnje?) nas pripelje do tolmana s kristalno čisto vodo pod mogočno steno. Lepo in impresivno. Vpišemo se še v spominsko knjigo yacht cluba (v ustanavljanju) in že je na vrsti ogled fotk. In med njimi je tudi fotka neke jame s kostmi. Lahko to obiščemo? Lahko, le družini, ki ji pripada je treba plačati 500 vatujev. Oh, jih nimamo, kaj pa kaj drugega? Lahko. In tako se zmenimo za (staro) majčko. No, midva samoiniciativno dodava še konzervo raguja. Ob treh gremo. Pristopi pa tudi punca (ki se kasneje izkaže za mlado mamico, kako drugače), ki bi rada kakšen film iz naše ladijske filmoteke. Ni problema in v naslednjih nekaj urah se na njenem disku znajde dobrih sto filmov. Vse po nabavni ceni.

Do jame s kostmi je treba z dingijem. Prvič v življenju se je naš malček podal na nekaj milj dolgo pot. Oni prejšnji malček, ni šans, da bi jo zmogel. In to s tremi na krovu. Pa lepo pridemo in se tudi lepo vrnemo. Vmes pa pristanek na beli plaži in nato sprehod skozi džunglo in rintanje v hrib in za konec še plezanje po skalah do jame. David gre prvi, se pred jamo ustavi in se začne pogovarjati s predniki. Kaj govori ne vem, bislame ne razumem. Vsekakor pa je nekaj pomembnega, kajti na koncu mi (v angleščini) pove, da so predniki dovolili, da jih obiščemo (je kje lonec, da tako govori?). Pravo plezanje po skalah do votline se lahko začne. V votlini pa ... je razstavljenih pet človeških okostij. Predniki. Tudi fotkanje je dovoljeno. So predniki dovolili. In potem sestop. V drsečih japonskih, kako bi drugače. No, lahko bi drugače. Če bi zadeva bila v kateri izmed bolj razvitih dežel, bi bilo opozoril neskončno mnogo, pa tudi brez naveze z vso potrebno planinsko opremo ne bi šlo. Samo na sprehod po Sydneyskem mostu pomislim in mi je takoj vse jasno.

Zvečer še klepet s sosedoma Michele in Gerardom s Tare, ki sta pristala v Dillon's Bayu pozno popoldan. Francoza, ki križarita naokoli po Pacifiku. Sem sta prišla pred trem leti in se ne nameravata še prav kmalu vrniti. Hja, penzionista. Flaška pade in vizitke si izmenjamo. Celo vanuaško zastavico (imeli smo dve) jima prodava. In ko odideta, se midva počasi pripraviva na izplutje v noč.

Dillon's bay - superca, spet edini !

David in Tone pred bodočim yacht clubom

večina hiš iz palme

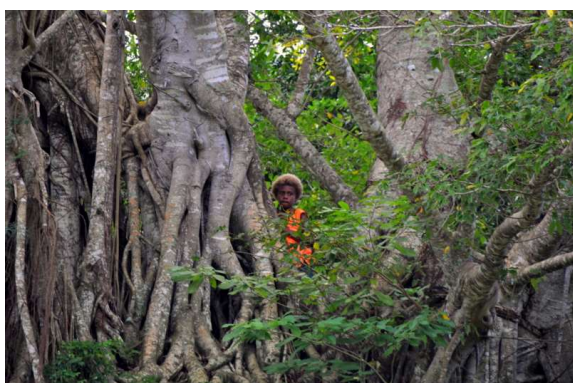
znotraj hiše: ognjišče in na koncu ležišče

večina otrok je danes bila okoli šole

ogromno igrišče razdeljeno na tri igrišča-jasno nogomet, kaj pa drugega v tem času?

fantič ali dekle se skriva v banyan drevesu

čista reka sredi gozda, ki se izliva v morje

Davidovo ožje sorodstvo

v jami z Davidovimi davnimi predniki-nekateri so imeli odlično hranjene zobe

fotkanje z Davidom pred njegovo hišo; kamne je sam razbijal, brez strojev

za slovo se je bilo treba še slikati na obali; David naju ni spustil iz rok cel dan!

22. junij 2014, nedelja

Erromango - Efate

Če odštejem uro motoriranja v senci otoka, je bilo jadranje prijetno. Nikamor se nama ni mudilo in jadra sem lepo skrajšal za mirno noč. Motila je le gužva na morju. Trije smo pluli skoraj vzporedno. Eni kar brez luči. Vsi pa z AISom. Nasploh opažam, da je ta igrača vgrajena v vse več plovil. Po nocojšnji izkušnji celo v več plovil, kot navigacijske luči. No, ja... Če je bila Mala ob splovitvi skoraj edina, je tukaj bark brez AIS oddajnika že manj kot polovica. Še Francoza, ki sta naju včeraj obiskala, ga imata na svoji skoraj 30 let stari barki.

Mele je resortni zaliv z mirnim sidriščem. Nisva pa več sama. Pravzaprav je kar živo v okolici Port Ville. Ko sva vplula, jih je izplulo devet. Ogromno, če pomislim, da sva običajno bolj kot ne sama na morju. No, v resorte naju ne vleče, morda jutri. Morda se jutri premakneva v Port Villo na boje pred jahtni klub. Morda. Tukaj imava spet normalen 3G internet, da lahko Katji vsaj voščiva za rojstni dan. Posledice interneta pa so vidne tudi drugje. Danes je nedelja in ob nedeljah midva pač delava. In veselo prazniva Maline akumulatorje. Ej, kako energijsko požrešne so tele mobilne delovne postaje...

še nekaj fotk iz Erromanga: otrok pred šolo

otroci so imeli delo z odpiranjem bonbonov

od zunaj ni videti kje je sploh vasica

iz Davidovega botaničnega vrta :)

resort na polotočku zaliva Mele

nedelja je in vsi so na obali

23. junij 2014, ponedeljek

Efate

Popolna bonaca, instrument mi kaže 0 Bf. To se je zgodi zelo redko, takole nekako na 10.000 milj enkrat. Odpeljeva se v nekaj milj oddaljen Port Villa, glavno (in praktično tudi edino) mesto na Vanuatuju. Drugačen svet je to, kot sva ga doživela do sedaj. Prav nič zanimivo, razlupano mesto s samimi trgovinicami, kjer prodajajo za avstralske dolarje. Logično, kupci so sardine s sardina šipa. Mogoče se jutri vtis popravi, ko kruzerica odpluje. Vesna si ogleda še tržnico in zgroženo odide. Ena mandarina stane tukaj toliko kot jih je stalo 40 na Tanni. Res nimajo okusa pri cenah. Kupovala torej tukaj ne bova (vsaj ne danes, morda bodo jutri cene drugačne). Raje bova menjala po vaseh. Sadja in zelenjave imava tako ali tako še za nekaj dni, za preživetje se ni bati. Tudi cene v oštarijah so visoke. Ampak, huje od cen je gledati publiko. Zavaljen Avstalec si je naročil jastoga (ki je celo v dragi Avstraliji cenejši) in ga je dobil serviranega kot se šika. Tudi vaniljina omaka ni manjkala. Pa ga gleda in gleda in ne ve kaj bi z njim. Jastog pač ni bil ocvrt in polit kečapom in majonezo, kot je navajen od doma. Jaz dobim poleg odličnega kosa govedine na žaru (ortodoksno, ne plinskem!), kuhan in na žaru popečen krompir v oblici s skuto. Na tem koncu sveta je to presedans. Bravo Francozi, da ste jih vi učili kuhat in ne Angleži!

Nastanila sva se v marini. Voda in elektrika ter enostavni dostop na kopno sta prevagala jeziček na tehtnici. Trije naju v popolni bonaci privežejo - le še v Egiptu sem naletel na boljšo tozadevno ponudbo marine. Smo pa vezani po naše. Na mooring line in z ritjo na obalo. In po pasareli na kopno. Temu se tukaj reče Med-style ali tudi Tahiti-style. In na obali je kafič. Yeesss! Zavijem torej v recepcijo in kaj najprej vidim. Na najbolj uglednem mestu visi slovenska zastavica in na njej piše Mima. Bravo Matjaž! Ko povem, da Matjaža in njegovo barko poznam (besedico Mima je teta sicer prebrala Majemi), sem takoj lepše sprejet. Hitro mi tudi pove, da je bila njena hči v Sloveniji na pink-ponku in doda, da je bila nad Deželico navdušena. No, to je potrebno zaliti s hladnim pivom, ni kaj. Ampak. V baru, na prominentnem mestu spet visi - slovenska zastava. Le kdo je to pustil tukaj? In kdo je tukaj pustil staro jugoslovansko zastavo z zvezdo na sredini? Hja, očitno v te kraje zavije precej ljudi. Mi bomo zastavice puščali raje na bolj odročnih koncih.

V Port Villi bomo popravljali Malo. En šiv na glavnem jadru je popustil in oddingiram do mojstra Francoza, ki živi na barki in šiva jadra. Zmeniva se, vrnem se nazaj, spustim jadro, pride ga iskat in čez nekaj ur ga pripelje nazaj, dvignem ga in ... vsa popravila na Mali so postorjena. Voila! Jutri se oddingiram do customsov po podaljšanje cruising permita in tudi vsi ostali opravitki, ki jih imava tukaj so postorjeni. Danes sem že bil v šopingu denarja, šoping hrane sva pa prestavila na cenejše okolje. Dopust se torej lahko začne.

registrska tablica Vanuatu; T je verjetno taxi

marina v Port Villi

verjetno za resort Iririki ne piše, da je v zalivu polnem bark in nasproti mesta

kape, podobne kot jamajske

24. junij 2014, torek

Efate

Po popolnoma mirnem morju odglisiram (ej, da me Zlatko vidi!) miljo in pol do customsov, ki jih zmotim sredi strašno pomembnega dela. Vse je prazno, nikjer žive duše. Končno le pride nekdo in naredi papirje. In ko so narejeni, se vsuje celo krdelo uradnikov in prostor zasedejo do zadnjega stola. Vse mi postane v trenutku jasno. Polčas je. Hja, fuzbal ima pač prednost pred delom.

Vesno je včeraj spet pičila neka neznana žuželka in pik na nogi se ji je grdo zagnojil, vse je rdeče, nabreklo in boleče. Ponoči ima vročino in migreno. Očitno je na nekaj alergična. Srečava se in malo poklepetava s posadkama Tare in Evergreena. Potem gremo vsak svojo pot, mogoče se zvečer vidimo v barčku.

Medtem, ko nama perejo umazane cote, se torej midva odpraviva malo po mestu v šoping. Najprej v lekarno, potem v izdelavo fotk in na koncu na pošto. Vmes se ustaviva na pivcu (al pa dveh) in popoldan končava v (pre)dragi restavraciji, kjer jaz za povrhu še slabo jem. Avstralska hrana! Vesna je imela pri izbiri več sreče, solata pri kalamarih je odlična. V veliko svaštarnic zavijeva in bolj malo kupiva. Že čisto na koncu dneva zavijeva še v tipično kitajsko (no, vse so kitajske) svaštarnico, kjer mlad kitajček s mobilcem v roki spi za pultom (in se ne da motiti, ko ga nekaj vprašam). Zato pa naju domorodka lepo postreže. Omisliva si namreč nov računalnik. Sony Vaio s prednaloženim vsem živim softverom za 190 evrov. Original copy. Če bo to delalo... No, upam da malo dlje že, kot silna tablica, ki je izdihnila še preden je prikazala do konca drugi film.

Marinski barček pred nosom sicer vabi, pa se ne odločiva zanj, čeprav točijo najcenejše pivo v mestu. Pozno popoldan in zvečer se raje ukvarjava s planiranjem nadaljnje poti. Malo bereva, jaz si pripravljam zemljevide iz Google Earth za področja, kjer ni kart. In kjer ni interneta. In ura je hitro pozna.

Matjaž je lani pustil v marinski pisarni svojo zastavo

veliko drv in oglja prodajajo - verjetno za BBQ ?

veliko jama, sladkega krompirja ... le cene so višje kot na Tanni

prodajalke cel dan urejajo zelenjavo in nevsiljivo prodajajo

arašidi v večih variantah: surovi, pečeni ...

to pa je bila moja popoldanska malica: maline ...

25. junij 2014, sreda

Efate

Pet ventilatorjev skrbi za vzdušje v barki. Prava mala znanost je usmerjevanja zračnih tokov tako, da povsod pihlja, ni pa nevarno za heksenšus. Soparno je, ampak s takim prepihom se prav lepo živi - za računalnikom. Nov računalnik pomeni nove probleme. Probleme z nalaganjem programov. A-ja-ja-jaaaah! Če kaj sovražim, so to gospodinjska opravila na mašincih. No, tukaj je to še najmanj problematično, saj imava elektriko v neomejenih količinah in (zastonj) internet. Onega marinskega sem nekako shekal in mi dela tudi brez plačila. Izgleda, da bo dan minil tako, da se ga niti jutri ne bom več spominjal.

Vendar je to samo slepilo. Vesna mi namreč okoli poldneva pokaže razparan šiv na sprayhoodu. Torej se je začelo. Šivi so začeli popuščati soncu. Pa v dingija in do jadrarja. Zadnja šansa pred Azijo nekje okoli novega leta. Jutri pride in preštega. Dobro, morda se vseeno lahko popoldan odpraviva iz Port Vile.

Sinoči sem nekje zasledil, da imajo tukaj tudi servis life raftov in dopoldan sem jih poklical, pa mi je punca na drugi strani

žice le odgovorila, da me šef pokliče nazaj, ko se vrne. In sem pozabil na to. Life raft pač ne bo servisiran, kaj potem. Saj vem, kako je bilo v Novi Zelandiji. Najmanj dva tedna potrebujejo za servis. Če bi ga znali narediti, pa ga ne znajo. In oni tam doli so vendar jahtaška velesila, ne pa taki loleki, kot tile tukaj.

Vendar. Ob štirih je klic. Vehementno odgovorim, da če ga zrihtajo danes je ok, sicer pa nič. Ni problema, odgovori sogovornik, Anglež. In pride in pogleda in ponovi: ni problema. No, da vidimo. Spraviva ga na keson in v delavnico. Odprejo ga in - ni problema. Za te life rafte so certificirani. Aaaa?! Za Wetline? Ja, pove, tole je Youlong splav, eden izmed boljših od petih resnih proizvajalcev na svetu. Wetline je le blagovna znamka in takih preprodajalcev, ki jih prodajajo pod svojim imenom je veliko. Sploh ni pomembno, kaj na njem piše, važno je, kdo ga proizvaja. In, ni problema, ima vse rezervne dele, če bodo potrebni in na koncu mi bo izdal tudi certifikat za zavarovalnico in coast guardovski pregled. Ni problema. Nič več mi ni jasno in še enkrat preverim. Res je Anglež, čeprav se obnaša kot tipični Balkanec. Ni problema. Mojster je bledoličen, popolnoma siv, star 64 let in je oče dvema kot oglje črnima deklicama, eni je dobrih pet let, drugi pol leta. No, kličeta ga oče. Kaj bosta imeli od očeta? Bolj malo, ostala jima bo pa firma s skoraj 50 zaposlenimi in filijalami po vseh bližnjih otoških državah. Vse splave na zahodnem Pacifiku servisirajo. Dobra dota. Ki je pravzaprav niti ne potrebujeta, saj pri Melanezijcih ženina družina plača nevesti doto.

Kakorkoli, splav je odprt, notri je vse kot se šika in kot se šika ni niti vode niti hrane. Hic! Deklariran je kot 24 plus. Verjetno je to mišljeno, da pirotehnika zdrži dlje kot 24 ur, ker naju v 24 urah še nihče ne bo rešil. Bomo pa konzerve in kanister vode vrgli v grab bag, to me res pretirano ne skrbi. Vse ostalo je pa v redu. No, skoraj v redu. Pumpa za pumpanje v sili ne paše v nastavke. Ampak bodo zrihtali. Ni problema. Je bilo pa odpiranje in temeljita razlaga delovanja zame kar zanimiva. Kar nekaj stvari sedaj vem, ki jih prej nisem. Poučno. Mojstri točno vedo, kaj počnejo. No, vsaj bistveno več kot jaz in Wikipedia skupaj. In za po vrhu je šef sam prebil nekaj dni v life raftu in od takrat dalje na zadeve gleda drugače in life rafte ob servisu nafila s stvarmi, ki jih sicer ni v paketu. WC papirjem, na primer. In še čem. Jutri upam, da bom prisoten tudi pri ponovnem pakiranju. Da vidim in se naučim še tega postopka.

Life raft je napihnjen, luči v delavnici so pojasnjene, delavci so odšli. Ampak, meni mojster Anglež ne pusti, da se vrnem na barko. Najprej je tour po firmi, s poudarkom na njegovih hobijih (rezbarije in izdelki iz trdega lesa) in potem ogled oštarij (iz avta) po celem mestu. Za vsako mi ve povedati zgodbo, najbolj pa hvali francosko gostilnico. Res nisem več prepričan, da je Anglež! No, midva imava nocoj oštarijo na Mali, odlično ribo z yamom in omako. Po večerji pa pивce v marinskem baru. In potem sprehod po frišno francosko bagetko. Tudi to pekarno mi je priporočal angleški splavar. Narobe svet, res...

bankovci Vanuatuja; 100 vatujev je 0,80 €; nekaj bankov je letos novih

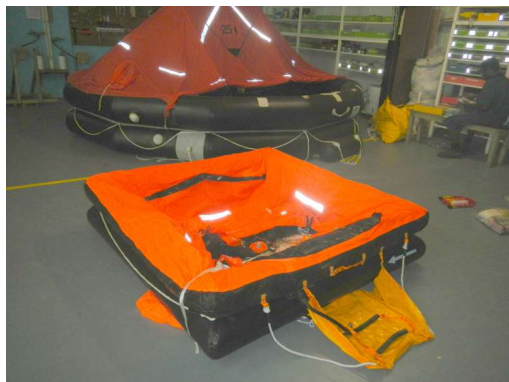
to točno 1kg ribo za 700 vatujev sem kupila na tržnici in naredila za večerjo; blazno težko sem jo filirala, je bila pa zelo okusna!

26. junij 2014, četrtek

Efate

Neplanski postanek v Port Vili je bil zame precej poučen. Alex in njegova posadka me naučijo veliko novega o splavarjenju. Prisoten sem, ko splav razstavijo in ga sestavijo. Sistematsko gremo skozi vse faze in vso opremo. Izkaže se, da je bila tudi pumpa v redu in tudi vse ostalo je v redu. Nepotreben servis. Ampak, lepo je to vedeti. Ker je to hitro opravilo trajalo cel dan, je pač cel dan šel v učne namene. Vmes se vozim z busom med barko in delavnico. Tudi to je zanimivo doživetje. Splavu namenjen dan se zaključi s pirotehniko. Alex si je zadal domačo nalogo, da me nauči vse postopke na splavu in sem spada tudi rokovanje s pirotehniko na plastičnem sodu smodnika. Nekaj pretečenih zadev sprožimo in zdi se, da je pri vsem skupaj najbolj užival Jacob, mlad fant s certifikatom za Youlong. Cela ekipa je mlada (Anglež Alex ne šteje, jasno), Delvine še ni stara dvajset in Alex se rad pohvali, da je najmlajša certificirana serviserka life raftov na svetu. Je ali ni, ne vem in niti ni pomembno. Kakorkoli, sedaj o life raftih res vse vem.

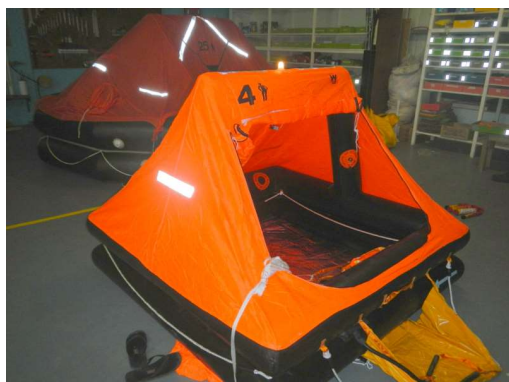
Vmes Francoz Erik odnese plahte, jih poštepa in jih prinese nazaj. To je bila Vesnina zadolžitev. In medtem ko čaka Erika, lepo spuca barko. Zunaj in znotraj. Vse faze dela današnjega dne so končane šele v popolni temi ob pol sedmih zvečer. Takrat pa na večerjo. Tuhtava, ali bi ali ne bi zavila na Filipine konec leta. Da bi se lažje odločila, zavije za začetek v filipinsko oštarijo, da najprej preveriva najpomembnejše stvari. No ja, še bova preverjala, preden pade dokončna odločitev. Naju je pa postregla punca z vizitko. No, na koncu jo je imela, midva sva jo izdelala in ji jo izročila. Na vizitki je njeno ime. Tam piše Mala...

tako pa zgleda najin rešilni splav, ko so ga rešili plastične lupine

so ga napihnil, da si je Tone ogledal ležišča

še dobro, da sva kupila takega za 4 osebe...ker zgleda full majhen; no, upam, da ga nikoli na morju ne odpreva !

27. junij 2014, petek

Efate

Končno bova zapustila Port Vilo. Samo še nekaj malenkosti opraviva dopoldan in greva. Trgovina, market, banka, gorivo in ura je poldne, ko končno izplujeva v prijetnem vetrčku. Brez vala v globokem zalivu in s polkrmnim vetrom. Okoli rta in v Port Havannah. Danes sva preplula le dobrih 20 milj. Prav prijetno jadranje je bilo, kot že dolgo ne. Jasno, po jezeru sva z vetrom od zadaj in s strani nazadnje jadrata na Fijiju. Kar zajeten del obale je posejan s prijetnimi hotelčki. Takimi, nevpadljivimi, ob peščeni obali. Vendar so povsod privatne boje, ki jih ne moreva uporabiti, za sidranje pa ni kaj dosti prostora. Le ozek pas ob obali ima primerne globine za sidranje. Ob štirih popoldne sva končno le sidrana. Na obalo se nama ne da, poglavar in lava lava protokol gor ali dol.

Malo sva utrujena od Port Vile. Prav nič (razen praktičnosti za popravila in nakupe) mi od tega mesta ne bo ostalo v lepem spominu. Vse je bilo bolj ali manj kaotično (kolikor je pri pacifiškem premikanju ljudi po sistemu slow motion to sploh možno), razlupano in obupno drago. Cene so Pariške, ponudba pa Vanuatska. Obroka (za dva) v oštariji pod 50 evrov nisva imela, hrana na tržnici je tako draga, da kupiva res le najnujnejše za sproti, tudi v trgovini za vrečko malenkosti kar hitro pustiš sto evrčkov. Sedem fotk, ki sva jih poslala na Erromango naju je stalo krepkih 10 evrov. V Ljubljani bi bilo s poštino vred dva evra. In tako naprej in tako dalje, primerov je kolikor hočeš. Saj nimam nič proti, če je drago. Vendar mora biti storitev ali roba odlična. Potem naj stane. Slaba hrana v hrupni oštariji s poflekanimi prti na mizah in kelnerco v zamaščenih obleki pa ne more biti dražja, kot na Elizejskih poljanah. Pika. Mentaliteta in obnašanje v tem mestu ni prav nič drugačno, kot v vasi na sosednjem otoku. Le, da je vrednotenje za krepke faktorje višje. Ves čas sem imel občutek, da

me dobesedno ropajo in se mi smeji za hrbtom - glej ga, blesavi turist, pa smo ga spet obrali. Kako drugače, kot na Fijiju. No, sedaj odhajava v drug svet. Upam.

v Havannah zalivu je kar veliko malih resortov

ta npr. deluje bolj fensi

pozna popoldanska malica

ampak kapitan bi še kaj bolj konkretnega :)

28. junij 2014, sobota

Efate

Kakor, da se Port Vila noče posloviti od naju. Pred nekaj dnevi je Vesno nekaj pičilo in ranica se ji je zagnojila. Danes ima cel gleženj rdeče vnet, ranica je postala rana, velika je za 3 večje kovance in je en sam gnoj. Jezen sem, da mi ni pokazala tega včeraj, ko sva bila na peš do bolnišnice. Nekaj si sicer maže, od doma dobi napotke naj se loti porcije antibiotikov, stvar je pa stalno hujša. Ni druge, v dingi in na obalo, do ceste in na štop ali bus v Port Vilo. In to čim prej, dokler tam še kdo dela. Sobota je. Jutri so tudi urgentni dohtarji na tem koncu sveta pri maši. Bog ima prednost pred zdravjem!

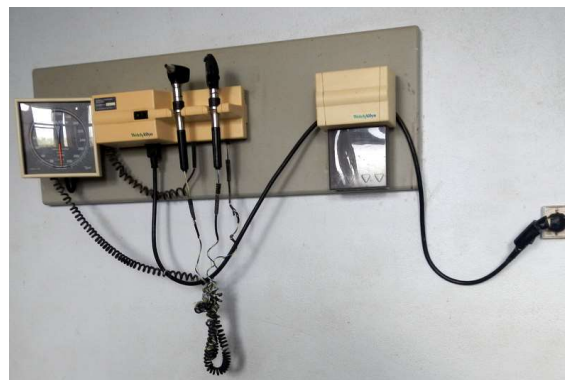
Ko v vasi na obali pobara nekoga, da ji pove kje naj počaka avtobus, je glavna atrakcija. Vsi hočejo videti njeno rano. Poučijo jo tudi, da stane avtobus 3 evre in potem še povedo vozniku, kje naj ustavi. Lepo od njih - vidi se, da sva spet na deželi. Zdravnik (v strgani in zapackani majici), Sandy po imenu, jo sprejme, očisti rano, jo poduči, kako naj zanjo skrbi naprej in ji da za popotnico paket antibiotikov, povoje, gaze in obliže. Že na začetku pove, da jo bo to veliko stalo, cel paket storitev in robe stane 15 evrov. Hja, še so dobri ljudje tudi v Port Vili. Mimogrede, eden izmed kombibusarjev je za pot nazaj hotel imeti 23 evrov. Šoferdžija v razlupani kišti je na uro 50% dražji od zdravnika! Kje je tu logika? Pravzaprav, je logika. Za zdravnika so vsi pacienti enaki, ne glede na barvo kože. Neuki šoferdžija pa je videl belo potnico in - dajmo jo olupit! Logika izsiljevanja, ki je nikoli nisem in je nikoli ne bom sprejel. V kraje, kjer to vlada, se ne vračam več. In kot berem zgođe in nezgođe prijateljev v PNG, je tam še huje. Vsaj v nekaterih predelih. Bantajska kakovost in avstralske cene za bele ter bantajske cene za črne. Če ne bo nuje, me ne vidijo. Res ne vem, kako zanimiva bi morala biti dežela, da bi si moral naklonjenost domačinov kupovati z denarjem. Mislim, da takega kraja na tem svetu ni. Še posebej, ker je toliko drugih lepih dežel.

Sam sem imel danes dan za nekaj malega brkljanja po barki, za branje, počivanje in kajenje pipe. Ko se Vesna vrne pa še

za kurjenje roštilja. Včeraj se nama je zgodilo nekaj res neverjetnega. Cele tri ure sva lovila in nisva nič ujela. Za kazen moram danes na roštilju speči dva T-bone steaka, za Vesno pol in za mene enega in pol. I teško meni, jaoj! Kolikor ostane ognja, pa sprajiva še surove arašide, ki jih je Vesna kupila včeraj na marketu.

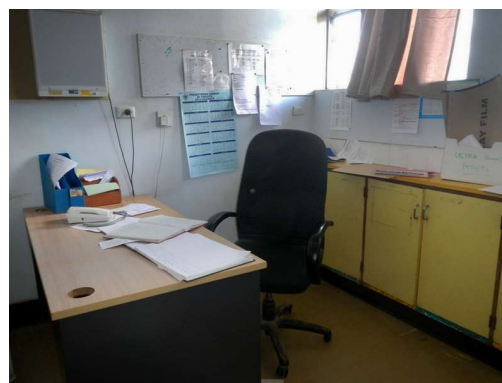
ambulanta v glavni bolnici Port Ville

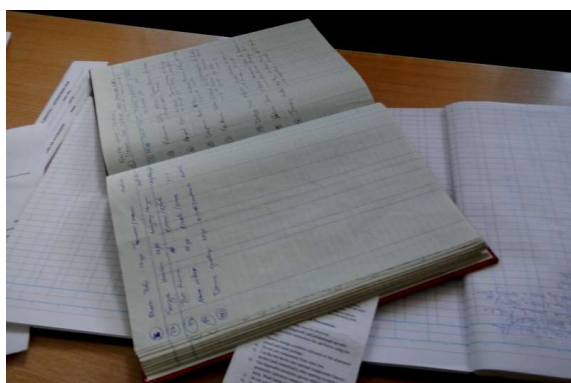
če pogledaš kable, ne vem, če bi pustila, da mi vtakne v uho ...

o sterilnosti malce dvomim, tudi stene so zelo umazane; hja, ni denarja

doktor Sandy (pravi, da je to muslimansko ime) je bil v poflekani in umazani mikici, malce strgani, tako, da sem dvomila, da je zdravnik, ko sem ga srečala zunaj pred stavbo

vođenje evidence bolnikov

to pa verjetno vsi razumete, čeprav je napisano v bislamščini; beri si naglas tako kot piše

pokopališče Port Ville; ni mi pa jasno zakaj ima en grob solarne celice na strehi?

29. junij 2014, nedelja

Efate - Nguna

Jutro je kot iz pravljice, sonček, lahna sapica, mirno morje. Nikamor se nama ne ljubi. Malo bereva, malo brkljava, malo delava (tukaj imava 3G, potem bo nekaj časa le še EDGE) in opoldne se odpraviva. Ni daleč, je pa pol poti točno v veter. No, tisti del z vetrom po jezeru je bil idiličen. Kasneje pa - tako kot na Jadranu. Za otoki je pri 20 vozlih vetra (ja, v takih pogojih je uporaba boforov malo brez veze, 5 ali 6 boforov pa samo pol metra vala?) orcanje povsem možno. Gremo lepo počasi proti cilju. Desne uzde, pa leve uzde in spet desne uzde in ... o-pa-la, na leve pa ne bo več šlo. Pukla sajlica. A-ja-ja-jaaaaah! Ne grem se več! Spet mi je šla podkrižna pripona. Pa kaj res ne morem imeti enkrat mir s to snastjo? In konec koncev, kako to, saj vendar ni petek trinajstega?

Torej plan B. Na varnih uzdah do zavetrja za otokom in potem v mirnem morju na motor zadnje tri milje do sidrišča. Sidrava se v ne najboljših pogojih na ne najboljšem sidrišču. Mivka in koralne glave na desetih metrih globine. Če jutri ne bova imela težav z odsidranjem, jih ne bova imela nikoli. Vendar brez snasti ob petih zvečer nisva imela druge izbire. Vsaj elektriko bomo delali celo noč, na tem sidrišču pošteno vleče.

Razkopljem klet in nekje zadaj najdem ostanke pripone, ki je na Galapagosu nisem vrgel v smeti. Že drugič mi je prišla prav. Pa odščipnem en košček in naredim protezo. Za silo verjetno bo, na daljšo pot pa se ne bi bilo pametno odpraviti. Samo. Kam pa sploh lahko dobim nove pripone na tem koncu sveta? V Port Vilo, to že, samo res ne bi bila rada v tej zakotni luknji še naslednjih nekaj tednov...

Kapitan ima pa res smolo s posadko: same ranjence ima: Mala je ranjena, Vesna je ranjena ...

...no, tukaj se vidi kako je Mala ranjena, jaz pa svoje ne bi kazala, je preveč neokusna ...

30. junij 2014, ponedeljek

Nguna - Emae

Ponoči se je umirilo, zjutraj pa spet vleče. Če se dingirava na obalo, bova lahko mokra. Izgovor. Ne da se nama delat ceremonije na otoku tako blizu Efateja, kjer imajo organizirane izlete. Najbrž ne bova dosti zamudila, če ne stopiva na kopno. Nekaj službeno delam in potem uploadam. Počasi gre, da ni več res. Cela baterija v prenosniku se sprazni za en sam upload. Vesna pospravlja. In ob desetih se odločiva, dalje greva - pa prideva kamor pač prideva.

Sidro sva z nekaj previdnosti izvlekla v prvem poskusu brez vidnih zapletov. Dober začetek, vse dobro. V zavetrju otoka je jezero, kasneje rahla orca pri 4 Bf vetra. Jadran z maestralom. Takole po smučarsko bi se lahko izrazil: pol metra svežega

vala na tri metre podlage. Podlaga je dolg oceanski val, ki tokrat ni moteč. Hitrost Male pa čisto spodobna za ocean, med 7 in 8 vozli v pravo smer. Ej, ko bi vedno bili taki pogoji!

Za Emae se odločiva, da ne rintava naokoli ponoči. V pilotu piše, da se da sidrat na mivko v pasovih. Res se da, ne piše pa, da je največji predel brez koral 20 krat 20 metrov. Pravo znanost sva naredila, da sva varno sidrana tik ob reefu in da veriga ne bo uničila koral. Cela leži na mivki, barka pa lebdi v kristalno čisti vodi štiri metre nad tropskim podvodnim vrtno. Fascinantno, prečudovito! Za povrhu mimo priplava manta velikanka, najmanj meter in pol v premeru. Tako velike še nisem videl. Sploh pa ne tako blizu. Odlična lokacija za ljubitelje snorkljanja. Midva tokrat ne greva v vodo, jaz iz religioznih vzgibov, Vesna pa ne more zaradi ogromne odprte rane na nogi. Tako hudo se ji je zagnojilo, da je živa rana sedaj velika že 5-6 cm v premeru. Grdo za pogledat...

pogled na otok Nguna

novodobni materiali za hiše so sigurno bolj trpežni, a nekako ne pašejo v to okolje

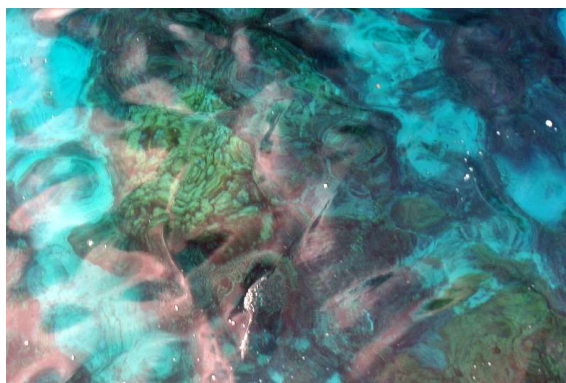
veliko lepše so palmine hiše

ogromno takih hribčkov - ex vulkani

sidrišče pred otokom Emae s kristalno čisto vodo

tako dobro se vidi pri globini 6 metrov korale